Türkiye ve
Türkiye Kürdistanı
Sol Birliği'nin
aylık yayın organı
•
1 Temmuz 1985
Yıl 1, Sayı 3
Fiyatı 1,-DM

SOL BİRLİK

Dünya Gençlik Yılında

"Dünya barış hareketinin sürekli savunucusu ve sonsuz özverili neferleriyiz"

Cunta, zorbalığı kanun himayesine alıyor

SIKIYÖNETİM YERİNE POLİS YÖNETİMİ

Even-Özal ekibi "demokrasi yolunda" yeni adımlar atıyorlar! Yeni polis yasası bu adımlardan biri. Bu yasa ile polis öylesine yeni yetkilerle donatılıyor ki sıkıyönetime gerçekten de gerek kalmıyacak! Çünkü bu yasa onu aratmıyacak. Bay Özal da bunu açıkça dile getiriyor: "Sıkıyönetim kalkınca doğacak boşluğu bu yasa ile doldurmak gerek" diyor.

Görülüyor ki, Evren-Özal ekibinin amacı hiç de demokrasiye geçmek değil. Onlar, süngüyü geri çekerken, polis copunu ileri uzatıyorlar.

"Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanun Tasarısı" polisi, şimdiye dek görülmemiş yetkilerle donatıyor. O, herhangi bir yargıç kararına da gerek olmaksızın, dilediği zamanda, diledigi yerde ve dilediği kişinin evine girebilecek; kuşkulandığı herkesi gözaltına alabilecek; bir tiyatro temsilini, müzik eserini yasaklayabilecek; bir derneği,-üye olmayanlar da gidip geliyor diye- kapatabilecek; telefonları, mektupları dilediği gibi dinleyip okuyabilecek; kişileri fişleyecek. Hatta adam öldürmek de polis için daha kolaylaşıyor: "Koşullara göre polisin silah kullanması gerekiyordu" biçiminde yuvarlak bir gerekçeyle polis tutuklanmaktan ve ceza giymekten kurtarılıyor..

Gerçi bütün bunlar daha önceleri de oluyordu. Gerçekten de insanlarımız polisin bu keyfi davranışlarına, zorbalığına o kadar alışık ki, çoğu insan "değişen ne?" diye düşünebilir. Ancak, şimdi bu zorbalık yasal gerekçelere bağlanıyor, kanun himayesine alınıyor! Artık kimseye hesap vermeyecek olan polisin, bu zorbalığı nerelere vardıracağını tahmin etmek zor değildir.

Böyle olduğu için, düzen içinde siyaset yapmasına izin verilen burjuva partileri bile ANAP hükümeti eliyle getirilen bu tasarıya karşı sert tepki gösteriyorlar. Bununla Türkiye bir polis devleti olacak diyorlar. Mecliste bu yasa üzerinde sert tartışmalar oldu. Faşist cuntanın Batı'daki destekçileri, "Türkiye adım adım demokrasiye dönüyor" deyip kamuoyunu aldatmaya çalışanlar bile, sözkonusu yasa karşısında tepki göstermek gereğini

Devamı 7. sayfada

Sol Birlik adına TİP Genel Başkanı Behice BORAN konuştu

PARİS'TEKİ BİRLİK GECESİNDE TEK SES: YAŞASIN SOL BİRLİK

1 Haziran'da Paris'te yapılan Sol Birlik gecesine bine yakın kişi katıldı. Fransa'daki çeşitli siyasi ve demokratik kuruluşlarca da desteklenen gecenin konuşmasını, Sol Birliği oluşturan partiler adına TIP Genel Başkanı Behice Boran yaptı. Konuşmasında Sol Birliğin mücadele anlayış ve perspektifini özetleyen Boran, "Sol Birliğin önündeki bu görev, çok çetin ama Türkiye'nin tarihine geçecek şerefli bir görevdir" dedi.

(YAZISI 4. SAYFADA)

ZORBALIK YASASI

12 Eylül darbesinin başlıca iki amacı vardı: Birincisi, işçi sınıfının, Türk ve Kürt halklarının yükselmekte olan mücadelesini azgın bir devlet terörüyle bastırmak ve ekonomik bunalımın yükünü emekçi yığınlara çektirmek; ikincisi, işçi sınıfı mücadelesinin, Kürt ulusal demokratik muhalefetinin, tüm devrimci, ilerici, demokrat mücadelelerin üzerinde bu terörü sürekli kılabilecek bir politik sistemi kurumlaştırmak.

Bu nedenle cunta, bir yandan onbinlerce insanı askeri toplama kamplarına işkencehanelere doldururken, idam sehpaları kurarken ve yaşama hakkı dahil her türlü insan hakkını çiğner, tüm demokratik hak ve özgürlükleri bütünüyle yokederken; öte yandan, bu özgürlüklerden hiçbirinin bulunmadığı bir rejimi uzun erimli kılabilecek düzenlemelere girişti. Silah zoruyla dayatılan cunta anayasasından başlayarak, siyasi partiler yasası, sendika ve iş yasaları, basın, dernekler, mesleki kuruluşlar, toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasaları ve bunlarla ilgili mevzuat, YÖK ve nihayet Olağanüstü Hal Kanunu... Bunların hepsi, sözünü ettiğimiz "kurumlaşma" amacına yönelik uzun erimli düzenlemelerdi.

Işte Polis Vazife ve Selahiyetleri Yasası da bu zincirin bir halkasıdır. Bu yasa, sıkıyönetim ve olağanüstü hal yasalarıyla birlikte ele alındığında ortaya çıkan tablo, faşizmin kurumlaştırılmasından başka bir şey değildir. Şu anki durumda Istanbul ve Kürdistan'ın pek çok ilinde sıkıyönetim, diğer illerin büyük çoğunluğunda olağanüstü hal ve şimdi bunlara ilaveten 67 ilin tamanında birden yeni hazırlanan polis yasası... ve hepsinin birden oluşturduğu orman kanuniyeti!

Bilindiği gibi, pek çok burjuva kalemi ve hatta cuntanın başbakanlık müsteşarlığından şike "muhalefet partisi" başkanlığına tayin edilmiş olan Necdet Calp, dahası kimi ANAP milletvekilleri dahi bu yasa tasarısının çeşitli maddelerine karşı çıktılar. Ancak bu hayhuy içerisinde gözden kaçırılmaması gereken şey, kimi demokrat tepkilerin sadece Özal'ı, ANAP'ı hedef almakla sınırlandırılmasının kamuoyunda yaratabileceği illüzyonu silmek gereğidir. Bu yasanın esas olarak cunta tarafından, Özal eliyle getirildiğini yığınlara göstermek ve kavratmak konusunda SOL BİRLİK'e önemli görevler düşmektedir. Nitekim, Özal hükümetinin yetkilileri, tepkiler karşısında sıkışınca, bir yandan bazı maddeleri tasarıdan çıkartarak tepkileri yumuşatmaya çalışırken; bir yandan da bu yasanın geçirilmesinin şart olduğunu, bu konuda fazla açıklama yapamayacaklarını, çünkü bunun "devlet sırrı" olduğunu açıklamak zorunda kalmışlardır. Bu bir itiraf olduğu kadar, aynı zamanda bir tehditti.

Altını çizeceğimiz ikinci nokta, "sıkıyönetimin kalkmasından doğacak boşluğu" yasallaştırılmış zorbalıkla donatılmış polisin doldurmasını amaçlayan bu yasanın, sıkıyönetimin birtakım illerden daha kaldırılmasının aldatmaca karakterini bir kez daha göstermesidir. Ekonomik bunalım derinleştikçe ve halktan yükselen tepkiler giderek arttıkça, Evren ve komutanları bu tepkilere muhatap olmaktan uzak tutulmaya çalışılmaktadır. Dolayısıyla, görünürde orduyu "kışlasına çekmek", tepede ipleri ellerinde tutarlarken sıkıyönetim illeri dışında "orduyu daha fazla yıpranmaktan" kurtarmak ve bunalımın tek suçlusunu kendi emirleri altındaki Özal ve şürekâsından ibaret göstermek, ayrıca Avrupa kamuoyunu da "demokrasiye geçiş süreci" yutturmacasına ikna etmek amacı güdülmektedir.

Bütün bunlar, demokrasi mücadelesinin, sadece Özal hükümetine karşı mücadeleyle veya şu veya bu yasa maddesine karşı mücadeleyle sınırlandırılamayacağını ve demokrasinin ancak cuntaya ve onun kurumlaştırdığı rejime karşı topyekün mücadele ile, yığınların böylesi bir mücadeleye örgütlü bir şekilde seferber edilebilmesiyle kazanılabileceğini açıkça göstermektedir.

SOL BİRLİK

Saraçhane Mitinginde yığınlar demokrasi istedi

SODEP, 9 Haziran'da Istanbul Saraçhane meydanında bir miting düzenledi. DYP ve HP Istanbul il örgütü mitingi desteklediklerini açıklayan kararlar aldılar. 40 binin üzerinde insanın katıldığı bu eylem sırasında faşizme ve onun ekonomik politikasına duyulan öfke dile geldi; zindanların boşaltılması, genel af başlıca istemler arasında yer aldı.

Devamı 7. sayfada

Özal'ın keyfi suçlamaları rejimin niteliğini ele veriyor

Kenan Evren yapar da Turgut Özal geri kalır mı? Yargının yürütmeden bağımsızlığı, hakim teminatı gibi tüm temel hukuk ilkelerini çiğneyen, bu arada kendi anayasasını da defalarca ihlal etmekten çekinmeyen cuntanın başbakanından başka ne beklenir? International Herald Tribune gazetesine verdiği bir demeçte Özal, DISK ve Barış Derneği yöneticilerini keyfince suçlayıp, yargıladı ve mahkum etti! Tıpkı Kenan Evren gibi...

Devamı 7. sayfada

ÖZAL HÜKÜMETİNİN İMF'DEN BAŞKA ALTERNATİFİ YOKTUR

Dış satımdaki artış da tehlikeye gireli beri Özal hükümetinin mucize ekonomik politikası iyice tökezledi. Şimdi moda, "ekonomik politikada değişikliklerin gündeme geldiği", "IMF ile iplerin koparıldığı" türünden balonlar uçurmaktır. Gerçekten IMF ile ipler kopartıldı mı? Gerçekten Özal ekonomik politikasında değişiklikler mi yapıyor?

Uzunca bir süre Ankara'da konakladıktan sonra, bu kez umulanın tersine yeni bir stand-by anlaşması imzalamadan ülkemizden ayrılan IMF heyeti, Türkiye ekonomisinin durumunu kendi açısından pek parlak görmedi. Genellikle böylesi durumlarda kabahatin nasıl paylaşılacağı sorusu biraz sorun yaratır. Ortak bir sorumlu bulununca da sorunlar ortadan kalkar. IMF heyeti ile Özal hükümeti arasındaki "uyuşmazlık" işte böyle bir uyuşmazlıktır. Kayıkçı dövüşü dense de yanlış olmaz. Stand-by anlaşmasının imzalanması üç ay sonraya ertelendi. Bu arada Özal hükümeti geçecek sürede sanki IMF ile bir anlaşması varmış gibi davranacağına, imzalanmamış bir stand-by anlaşmasını uygulayacağına söz verdi.

Genellikle bir ülkede IMF denetiminde uygulanmakta olan ekonomik politika tehlikeyi gösteren sinyal işaretleri vermeye başlayınca IMF kendi açısından konuyu ivedilikle gözden geçirir. Türkiye'nin sürekli yükselen dış borçlarını bir süre sonra ödeyemez hale geleceğini gösteren işaretler var. Ve Türkiye'de politik hava IMF'nin aradığı türden bir "istikrarın" tehlikeye düştüğünü gösteriyor.

ABD emperyalistlerinin daha henüz Türkiye'den istedikleri ödünlerin sonu gelmedi. Hem dar anlamda IMF'nin, hem geniş anlamda ABD emperyalizminin zamana ve dolasiyle diktatörlüğe ihtiyaçları var. Işte bu nedenle son IMF hareketi yürürlüğe kondu.

Uzmanların belirttiğine göre bu kez

Devamı 7.sayfada

"Tunceli Yasası" yine yürürlükte:

YENİDEN SÜRGÜN DEVRİ BAŞLADI

Eruh ve Şemdinli olaylarını bahane eden faşist cunta, Kürt halkına karşı yeni ve azgınca bir saldırı başlattı. Bölgeye geniş askeri birlikler yığıdı. Köylerde, yoğun bir baskı, arama-tarama var. Binlerce suçsuz-gühansız insan gözaltına alındı. Yöre halkı olaylar bahane edilerek sürgüne gönderiliyor.

Sürgünler sadece sınır yöresi ile sınırlı değil... Türkiye Kürdistanı'nın birçok ilinde uygulama başlamış durumda.

1982 yılında faşist cunta tarafından halka süngü gücüyle dayattırılan "Anayasa"ya konan hükümler, bugün uygulanmaya başlanıyor. Tek parti döneminde Kürdistan'da kitlelerin acı deneyleriyle yaşadıkları "Mecburi-Iskan", "Tunceli Yasası" bugün Evren-Özal çetesi tarafından yeniden piyasaya çıkarıldı.

Devamı 7. sayfada

DEMOKRASİ MÜCADELESİ VE SOL BİRLİK

Son aylardaki gelişmeler diktatörlük karşıtı güçlerin daha genişlediğini, demokrasi isteminin çeşitli çevrelerde daha yüksek sesle dile getirildiğini, halk yığınlarının aktif katıldığı eylemler olmadan demokrasinin elde edilemeyeceği görüşünün güç kazandığını gösteriyor.

Öte yandan sol güçlerin baştan beri ısrarla savundukları ve Sol Birlik'in önerdiği Demokratik Güçbirliği Platformu'nun omurgasını oluşturan görüşlerin şimdi giderek belli ölçülerde diğer demokrasi güçlerince de dile getirildiğine tanık oluyoruz. Sol Birlik'i oluşturan güçlerden daha geniş güçlerin bu temel görüşler çevresinde birleşmesinin olanakları artıyor.

Sol Birlik Demokratik Güçbirliği Platformu'nda temellendirdiği yaklaşımıyla Türkiye'nin içine itildiği ekonomik, sosyal, politik bunalımlardan kurtuluş yolunun açılabilmesi için:

– Demokrasinin başta emekçilerin hak ve özgürlükleri olmak üzere bütün kurum ve kurallarıyla gerçekleştirilmesinin, Kürt halkı üzerindeki ulusal baskı ve teröre son verilmesinin,

– Emperyalist çevrelerin ve bir avuç yerli tekelin çıkarına yürütülen, işçi ve emekçi halk yığınlarını sefalete, orta katmanları yıkıma ve sanayii çöküntüye götüren ekonomik politikaya son verilmesini; işsizliğe karşı önlemler alarak, halkın ekonomik, sosyal, kültürel yaşam düzeyini yükseltmeyi, ulusal gelirin emekçiler yararına daha adaletli dağılımını amaçlayacak bir ekonomik ve sosyal politika uygulamasının,

– Türkiye'nin emperyalizmin saldırgan politikasını araç olmaktan kurtarılmasının, onun bölge ve dünya barışının korunmasına katkıda bulunacak barışçı bir dış politika izlemesini zorunlu olduğunu saptamaktadır. Bu tutumuyla Sol Birlik sadece işçi ve emekçi halkın yaşamsal istemlerini kararlılıkla savunmakla kalmamakta, aynı zamanda en geniş barış ve demokrasi güçlerinin ortak çıkarlarını da dile getirmektedir. Bu niteliğiyle o bugünkü faşist diktatörlük rejimine karşı somut bir politik alternatif öne sürmektedir.

Açıktır ki, bu hedeflere ancak yığınların aktif, örgütlü mücadelesiyle ulaşılabilinir. O nedenle demokrasi konusunda sol güçlerin önde gelen görevi, bu hedefleri yığınlara maletmek, yığınların bu hedefler için herşeyi göze alarak mücadeleye katılmasını sağlamaktır.

Öte yandan Sol Birlik'in demokrasi konusunda baştan beri savunduğu istemlerin bütünüyle olmasa da belli ölçülerde şimdi daha geniş güçlerce de dile getirilmesi, yasal muhalefet partilerinin demokrasi için işsizliğe ve pahalılığa karşı mitingler düzenleme yoluna gitmeleri, yığınlara demokrasi savaşımındaki rollerini artırmak için yeni olanaklar getiriyor.

Bilindiği gibi Sol Birlik, demokrasi ve barış güçlerine Demokratik Güçbirliği Platformu önerisinde bulunmuştu. Platform metninin son paragrafı şöyledir:

"Demokratik Güçbirliği Platformu, yukarıdaki istemler doğrultusunda işçi ve emekçi halkın aktif, örgütlü ve yığınsal mücadelesini temel alan faşist diktatörlüğe karşı geniş demokrasi ve barış güçlerinin birliğini sağlama yolunda kalıcı bir güçbirliği oluşturmayı amaçlamaktadır. Demokratik Güçbirliği Platformu bu amaç ve istemler üzerinde anlaşan tüm politik parti ve akımların eşit haklar temelinde katılımına açıktır. Demokratik Güçbirliği Platformu bu taleplerin tümünü kabul etmeseler bile bunlardan herhangi biri uğrunda mücadele etmek isteyen güçlerle, onlar faşist diktatörlükle uzlaşmayı reddettikleri ve demokratik güçlerle, sol güçlerle işbirliğine yanaştıkları ölçüde, onların bu mücadelesini desteklemeye, eylem birliği yapmaya ve omuz omuza ortak bir savaş yürütmeye hazırdır."

Kuşkusuz burjuva partilerinin demokrasi anlayışları Sol Birlik'ten farklıdır. Ancak bunların diktatörlüğe karşı tavır almaları, hangi nedenle olursa olsun, demokrasiden

Devamı 7. sayfada

Tektaş AGAOGLU (TSİP)

AYNI YOLDA BİRLİKTE ATILACAK ADIMLAR

Türkiye'de "sol"dan, "solun birliği"nden, vb. çok söz ediliyor. Ama solu –gerçek solu– safdışı tutmak için de herşey yapılıyor. Faşizmin, sözde "demokratik sağ" gericilerin bu yoldaki gayretlerine diyeceğimiz birşey yok. Lâkin "sol"dan en çok söz açan ve demokrat olması gereken basın ve çevreler dahi sol üzerindeki yasaklamaya uymayı üzerlerine vazife biliyorlar. Böylece solu –sahici ya da sahte sosyal demokratlardan, burjuva reformistlerden kalın bir çizgiyle ayrılanları– fiilen politik meşruiyet "dışı" sayıyorlar. Bu tavır, başka konularda aralarında derin ayrılıkları olanları birbirlerine bir hayli yaklaştırıyor. İstisnalar yok mu? Elbette var. Ama kuralı vurgulayacak kadar da istisnadırlar!

Oysa tüm ülkede solun potansiyel tabanı bugün onun içine hapsedilmek istendiği marjinalliğin çok ötesindedir. Nitekim bu potansiyelin birçok alanda ne boyutlarda ve ne etkinlikte başı çekici somut güce ulaştığı geçmişte görülmüştür. Bu durum solun tarihsel haklılığından ve objektif temelinden olduğu kadar, ileri emekçi kesimlerle organik bağlarından ve sosyal bilinç ve izan sahibi aydınlar nezdindeki itibarından kaynaklanıyor. Sol üzerindeki doğrudan yasaklamalar ve polis zulmünün, politik-ideolojik baskının, ince ya da kaba karalama kampanyalarının, solu sosyal demokrasinin çeşitli renklerinden ibaret göstermenin temelinde yatan da bu olgudur.

Sol Birlik işte bu birikimi yeni koşullarda (faşizm altında ve faşizmden çıkış mücadelesinde) daha ileri boyutta toparlayıp kuvveden fiile çıkaracak hareketin odak noktası olmaya adaydır. Ne daha azı, ne daha fazlası.

Daha azı değil: çünkü sorun –en azından– ülkenin kaderini, Türk ve Kürt halklarının en temel çıkarlarını tesadüflerin gelgeç çalkantısından, emperyalizmin ve faşizmin tasallutundan, burjuva çıkarlarının belirleyiciliğinden kurtarma sorunudur. Sorun, bilimin temel ilkelerine şaşmaz sadakatle, işçi sınıfının ideolojik hattı ve enternasyonalizm doğrultusunda doğru ve sağlıklı politikaları üretip hayata geçirerek toplumun, insanlarımızın geleceğini bilinçle belirleme sorunudur. Emperyalizmin dünya barışını her an tehlikeye sokan kısa erimli emrivakileriyle uzun erimli çılgın tasavvurlarını boşa çıkarma gayreti ve kavgasında Türkiye'nin ve insanlarımızın uluslararası barış ve ilerleme güçleri safında yer alanlarını sağlama sorunudur. Kısaca sorun, dünyayı değiştirme sorunudur. Bu yolda her bakımdan daha da yetkinleşmeye açık öncü kadrolar, siyasetler, politik bilinç ve deney birikimi, özverili mücadele şevki bugün Sol Birlik'i oluşturan örgütlenmelerde yoğunlaşmıştır ve giderek ete kemiğe bürünmektedir.

Ne ki daha fazlası da değil: çünkü Sol Birlik'in, gündemi böylesine kapsamlı ve uzun erimli hedeflerle yüklü sol birikimi somut güce çevirebilmesi daha başka şeylere de bağlıdır. Bunlardan biri, güncel koşullarda üstlenilen âcil görevlerin hakkıyla yerine getirilmesi ve bunun kitlelelerin dikkatine yansımasından Sol Birlik'in göstereceği, göstermekle yükümlü olduğu başarıdır. En geniş kitleleri faşist diktatörlüğe ve uygulamalarına, bahasını tüm toplumun başına yıktığı her türlü tahribatına karşı seferber edebilmenin, demokrasiyi kazanma kavgasının dinamiklerini harekete geçirebilmenin gerekleri yurt içinde olsun, yurt dışında olsun eksiksiz ve doğru yerine getirilebildiği ölçüde Sol Birlik üstlendiği misyonla mütenasip toplumsal ve siyasal etkinliğe ulaşacak, giderek daha ileri boyutta ve üst düzeyde bir toparlanmanın odağı olacaktır.

Bir diğeri ise –ki öncekiyle yakın bağlantısı gözardı edilmemelidir– solda yer alıp da henüz Sol Birlik'le birlik olmayanların tavrıdır. Böyleleri için çeşitli ikirciklenmeler ya da önyargılarla Sol Birlik'ten "çok az" şey bekleyip uzak durma kadar, "herşeyi" bekleyip yerinde sayma tavrı da herkesin dikkatle değerlendirmesi gereken olumsuzluklar taşır. Sol Birlik, önlerinde birlikte katedecekleri uzun ve çetin bir yol olanların o yolda birlikte attıkları ilk ciddi adımdır. Aynı yola kendini adamış, o yolda atılacak her yeni adımın daha da hızlanmasından ve büyümesinden yana herkesin bu ilk adımın hayati ve belirleyici önemini kavraması, Sol Birlik'in üstlendiği işlevin yerine getirilmesinin –ki asıl önemli olan o işlevin yerine getirilmesidir– başlıca dayanaklarından biri olacaktır.

TÊKOŞİNA DÊMOKQRASİYÊ U YEKITİYA HÊZÊN ÇEP

Buyerên vê mehên dawiyê nişanê me dide ku, refên hêzên dıji diktatoriyê fıreh dıbe, xwestekên bo dêmoqrasiyê hın bı dengeke bılınd tên gotın. Xelkê xebatkar fırehi û bı xurti tevê vê têkoşinê nebe dêmoqrasi bıdest nakeve. Ev ditın û baweri roj bı roj bıhêz dıbe, dı nav gel da bıngeh dıgre.

Ev bir û baweri jı aliyê YEKITİYA HÊZÊN ÇEP bı xurti tê gotın. Û ev bıngeha Platforma Hevkariya Dêmoqratik e. İro ev bir û baweri jı aliyê gelek hêzên dêmoqratik tê gotın. Lı ser vê esasi asteng navbera YEKITİYA HÊZÊN ÇEP û wana radıbe û ber bı yekıtiyeke fıreh rê vedıbın.

YEKITİYA HÊZÊN ÇEP bo xılasbûn û derketına kriza abori, cıvaki û siyasi ditına xwe lı Platforma Hevkariya Dêmoqratik da usa eşkere dıke:

* Dêmoqrasi pêşiyê bı her awayi naskırın û cihanina heq û mafên xebatkaran, hılanina zordesti û têrora lı ser gelê Kurd,

* Anina dawiya siyaseta abori ku jı aliyê imperyali û destbırakên wanê nav welêt jı bo mafên xwe dajon û gelên xebatkar, nivçehali û senayiyê ber bı ruxandınê dıbe. Pêşi gırtına bêkariyê, xebata pêşta bırına jiyana gelan jı aliyê abori, çandi û cıvaki. Cihanina politiqayeke cıvaki û abori jı bo qezenca salê a netewi û parvekırına wi yê bı adılane dı nav xebatkaran da,

* Jı bo qetandına siyaseta êrişker navbera imperyali û Tırkiyê pêwiste politiqayeke bo parastına aşıtiyê bê ajotın. Bı vê awayi YEKITİYA HÊZÊN ÇEP ne tenê daxwazên karker û xebatkaran her usa ji xwestekê hêzên aşıti û dêmoqratiyê ji dıde ber çavan û bo wi ji xebatê dıke. Bı vê ji YEKITİYE HÊZÊN ÇEP hımber diktatoriya faşi politiqayeke ber bı çav dıde pêşiya gel.

Eşkereye ku dıvê pıraniya gel bı xurti rabın, rêzbıbın û têkoşinê bıdın ku bıghıjine van armancên han. Jı ber van yekanaye wezifa hêzên çep jı aliyê destxıstına dêmoqrasiyê pêwiste ev doz û dewan bıbın nav gel û wana bıxıne nav vê kar û xebatê.

Aliyê dın ditın û xwestekên YEKITİYA HÊZÊN ÇEP lı ewıli da dıgot û seba wê xebateke dıkır iro bı temami nebe ji pıraniya wê jı aliyê gelek hêzên dêmoqrati tê gotın. Partiyên ne ser hukım iro bona dêmoqrasiyê dıji betali û buhatiyê meşin û mitıngan pêk tinın. Dı têkoşina dêmoqrasiyê da ev xebatana bergehên nû jı bo gelan re vedıke.

Çawa tê zanin YEKITİYA HÊZÊN ÇEP pêşnêyarek hêzên dêmoqrasiyê û aşıtiyê re jı bo Platforma Hevkariya Dêmoqratik kırı bû. Dawiya nıvisara vê platformê da usa tê gotın:

Platforma Hevkariya Dêmoqratik seba xwestekên jor xebatêke jir a gıştı lı gel rêzbûna karker û gelên xebatkar xwe re bıngeh a pêwist dıbine bo vê ji kar dıke. Armanc û xebata YEKITİYA HÊZÊN ÇEP pêkanina yekıtiya hêzên dêmoqrasi û aşıtiyê a gelek fırehe ku ewana dıji diktatoriya faşi kar dıkın.

Deriyê Platforma Hevkariya Dêmoqratik hemû hêzên bo vê doz û daxwazan kardıkın vekıriye. Platforma hevkari û hevxebata dêmoqratik ne tenê bo van hemû daxwazan, jı wanan bo yek an dudu, yan jı daxwazên xebatê bıkın, heya bı diktatoriya faşi lı hev neyên, heya hevkari bı YEKITİYA HÊZÊN ÇEP re bıkın, alikariya kar û xebatê wana wê bıke. YEKITİYA HÊZÊN ÇEP hazıre ku lı ser vê esasi bı wan ra têkoşinê bıde.

Bê şık ditınên partiyên burjuwan lı ser dêmoqrasiyê jı YEKITİYA HÊZÊN ÇEP cudaye. Jı kijan sedemê dıbe bıla bıbe, derketına hember faşizmê, behskırına dêmoqrasiyê, qelskırına faşizmê da gavek e. Hêzên çep evi rastiyê tu car nıkarın bıdın aliki. Lê hın rêxistın hene ku dıbêjın, têkoşina dêmoqrasiyê, têkoşina çina karkeran a dawiyê dıde paş. Ew baweriyeke xelet e. Ewana rola xebatên jı bo dêmoqrasiyê ku karker û gundiyan dıkşine nav refên têkoşina siyasi ya xurt nadın ber çavan. Lê belê pırsa dêmoqrasi û têkoşina dêmoqrasiyê tu car dıvê em nedıne sermiyandaran. Emniyeta pêştaçûyina vê têkoşinê hêzên çep ın.

Diktatoriya faşi ji evi rastiyê dıbine. Seba vê ji hemû riyan dıcerıbine ku hêzên çep jı vê têkoşinê bıde aliki. Êrişê ser YEKITİYA HÊZÊN ÇEP dıke, lı rojnameyan da derevan dıde nıvisandın, dıbêje YEKITİYA HÊZÊN ÇEP belavbûye. Ev ji nişan dıde YEKITİYA HÊZÊN ÇEP dı rêyeka rast da kar û xebat dıke. Pêşiya YEKITİYA HÊZÊN ÇEP fıreh e, wê xurt û geş bıbe. Dujmın jı vê yekê dıtırse, lema êrişê dıbe ser YEKITİYA HÊZÊN ÇÊP.

Hêzên çep û dêmoqrasiyê çıqas jir bın û kar bıkın, hêzên xebatkaran wê ewqas xwedi lê derkevın; hêzên ku dêmoqrasiyê dıxwazın ewqas bı dıl ve wê dı nav da cihbıgrın û dawiyê da refên gel wê fıreh bıbın û bıkevıne nav xebat û têkoşinê.

YÊN KU AZADİ Û DÊMOQRATİ DIXWAZIN, DIVÊ YEKBIN

Geçen sayımızda yayınlanan A.Reşit (TKSP) imzalı "Özgürlük ve Demokrasi" başlıklı makalenin Kürtçe bir özetini veriyoruz.

Rejima faşi xweş nişan da ku ew, beri hemûyan dıjmınê karkeran û ya gelê Kurd e.

Cuntayê heqên sendikan jı dest wan gırt, DİSK (sendikata xebatkaran a şoreşger) da gırtın, yên ku negırt ji nıkarın xebateki bıkın. Wê, dest û piyên karkeran gırêda, serokên wan avête zindanê, bın zulm û tedayê.

Bona rızgariya karkeran dıvê beri her tıştî ev rejima faşi bê hılweşin, û qanûn û dezgeyên wê bên paqışkırın.

Lê tenê rewşa karkeran xırab e. Hemû kesên ku bı ucret kar dıkın, hemû xebatkarên gund û bajaran, merivên birewer ji xırabi û zordestiyên vê sazûmana talan û dıziyê eşkere dıbinın û jê ne razi ne. Ev sazûmana zordest, tenê xızmeta mıstek monopol û talanker dıke û pıraniya gel ji xızan û perişan dıhêle. Ew jı heyiyên welat beşeki mezın bo kırina çek û sılahan serf dıke, hefsarê wê dı destê Emperyaliya Amêriki da ye û riya şer û êrişgeriyê da dımeşe; welat dıke bıngehek bo êriş û planên imperyaliyê.

Xelk û merivên birewer, nıkarın xwe bı serbesti rêz bıkın, dengê xwe bı xurti derxının dıji vê siyaseta êrişker û dagırker, dıji zulm û zordestiyê. Zulm û zora polêz û cendırme tucar nasekıne û mehkemên leşkeri iro ji cezayên gıran dıdın xelkê. Cuntayê bı darê zorê, bı riya tırsandın û tedayê devê xelkê gırtiye.

Bona guhartına vê rewşa xırab ji, dıvê beri hertışti rejima faşi bê hılweşandın, heq û azadiyên bıngehin bên naskırın.

Rejima faşi bı har û hovi êrişi ser gelê Kurd kır. Komandoyên leşkeri tım û tım lı ser gund û bajarên Kurdan da dıgrın û Kurdıstan kırın ciyê şer û şewatê. Ew, insanên me yên ku dıji zulmê derdıkevın, heq û azadiyên mırovi û netewi dıxwazın wek 'haydût" û "qol" bı nav dıkın û jı gelê Tırk ra wek dıjmın nişan dıdın. Hın kes hene ku bı xwe ji jı vê sazûmana zordest û kedwar dıkışının, lê disa ji, dı bın tesira pêla şovıniyê da dımının ku bı destê Cuntayê tê kışkırın, êrişkeriya wê ra çapıkan lêdıxın û bı vi awayi dost û dıjmın jı hev cuda nakın û xızmeta diktatoriya faşi dıkın.

Lê belê rejima faşi ne tenê dıji gelê Kurd e, her usa ji dıji gelê Tırk e. Zordestiya ku lı gelê Kurd tê kırın, dı wê da bo karker û gundiyên Tırk, bo ronakbir û dêmokratên Tırk tu feyde tune ye. Heq û azadiyên ku hemû gelên dınyayê lê xudi ne û dıvê lê xudi bın, bo gelê Kurd ji ne zêde ye.

Bo gelê Kurd ji feydeyek gelek mezın tê da heye ku rejima faşi bê hılweşandın û gavên pêş bên avêtın dı riya dêmokratiyê da lı welat.

Hılweşandına rejima faşi bı kêri hemû kesan tê ku lı Tırkiyê û lı Kurdıstana Tırkiyê dıjin û zordesti dıbinın û tên zêrandın. Bona hılweşandına vê sazûmanê ji yekıti hewce ye. Dıvê em hêzên xwe yek bıkın, da ku bıkarıbın dawiya vê sazûmana xwinxwar binın û dı riya rızgariya gel da gavên pêş bavêjın.

Sazûmana ku lı me zulm û zordestiyê dıke, bo me hemûyan yek e. Bo azadi û rızgariyê dıvê em ji yekbın. Kesê ku tenê bo xwe azadi dıxwaze, nıkare bı dest xwe.

İşçi sınıfımız, işçi düşmanı faşist cuntaya hakettiği cevabı verecektir!

CUNTANIN HEDEFİ: İŞÇİ SINIFI

■ Tekelci burjuvazinin 24 Ocak Kararları'nı "hakkıyla" uygulayabilmek için "dikensiz gül bahçesine" ihtiyacı vardı. İşte 12 Eylül askeri darbesinin asıl amacı, sermayenin aradığı bu türden bir "huzur ve sükun ortamı"nı sağlamaktı. Bu yüzden Cunta, daha ilk günden DİSK'i ve işçi sınıfının diğer ileri sendikal örgütlerini "faaliyetten men" etmekle; grev çadırlarını yıkmak, grevleri yasaklamak ve grevci işçileri süngü zoruyla çalışmaya zorlamakla; binlerce sendikacıyı hapsetmekle işe girişti. Bu sadece bir başlangıçtı!

■ Cunta'nın zorla dayattığı 82 Anayasası, tüm temel hak ve özgürlükleri olduğu gibi, sendikal hakları da "adı var kendi yok" mertebesine indirdi. Ama bu arada, lokavtı da anayasal bir hak haline getirdi.

■ Cunta'nın işçi sınıfını sindirme çabaları sonuçsuz kalacaktır. İşçi sınıfımız, sendikal mücadele geleneklerine sahip çıkan ve işçilerin birliği temelinde yürüteceği mücadelesiyle sendikal haklarını mutlaka kazanacaktır.

Askeri cunta, 12 Eylül sabahı grev çadırlarını buldozerlerle yıkarak işe başladı. 12 Eylül öncesinde, Türkiye işçi sınıfı tarihinin şahit olduğu en büyük grev dalgası yaşanıyordu. DİSK üyesi 60 binin üzerinde işçi aylardır grevdeydi. Türk-İş'e bağlı Yol-İş sendikasına üye 120 bin işçi Ekim ayında, DYF-İŞ'e bağlı 170 bin işçi ise Kasım ayında greve başlayacaktı. İşçi sınıfı ve geniş emekçi yığınları, tekelci burjuvazinin bunalımının yükünü üzerlerine yıkmaya çalışan politikalara boyun eğmeye hiç niyetli görünmüyorlardı. Oysa, tekelci burjuvazinin 24 Ocak Kararları'nı "hakkıyla" uygulayabilmek için "dikensiz gül bahçesine" ihtiyacı vardı. İşte 12 Eylül askeri darbesinin asıl amacı, sermayenin aradığı bu türden bir "huzur ve sükun ortamı" nı sağlamaktı. Bu yüzden Cunta, daha ilk günden DİSK'i ve işçi sınıfının diğer ileri sendikal örgütlerini "faaliyetten men" etmekle; grev çadırlarını yıkmak, grevleri yasaklamak ve grevci işçileri süngü zoruyla çalışmaya zorlamakla; binlerce sendikacıyı hapsetmekle işe girişti. Bu, sadece bir başlangıçtı!

Cunta'nın baş hedefi işçi sınıfıydı. Cuntabaşı K.Evren, ilk konuşmasından itibaren, işçi ücretlerinin "yüksekliği" ni enflasyonun ana nedeni diye göstermeye, grev yapmakla vatan hainliğini eş koymaya başladı. Kendisi kazan kaldırmış bir Yeniçeri ağası iken, DİSK'li sendikacıları "sendika ağası" diye damgalamaya çalıştı. DİSK'e bağlı sendikaların yönetici ve işyeri temsilcilerinden oluşan onbinlerce kişi gözaltına alındı. Bunlardan 2 bini uzun süre tutuklu kaldı. DİSK yöneticileri hakkında, benzerleri gibi "emir komuta zinciri" altında çalışan İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesi'nde hâlâ devam eden 52 idam talepli toplu dava açıldı. DİSK sendikalarının kasalarına ve mal varlıklarına el konuldu. Sendika yöneticilerine, işçi önderlerine "işçi dostu" pozlarında sövüp sayarak, aslında sendika üyesi işçilerin sahibi oldukları mal varlıkları talan edildi, kelepir fiyatına bankalara, turizm kuruluşlarına devredildi.

Sendikal hakları gaspedilen işçi sınıfı, Yüksek Hakem Kurulu'nun olmayan insafına bırakıldı! Cunta'nın emri altında çalışan, patrondan fazla patroncu olan bu kurul, bağladığı toplu sözleşmelerde, kimi zaman işçileri borçlu çıkaracak, kimi zaman "işveren" in verdiği zammı fazla bularak indirecek denli gözü dönmüş işçi düşmanıydı. Sermaye uşağı bu kurulun aldığı kararlarla, işçiler fiyat artışlarının çok gerilerinde kalan sözümona ücret artışlarıyla yıllarca açlık sınırında yaşamaya zorlandı. Cunta'nın işçi sınıfına yönelttiği saldırıların sonu gelmek bilmiyordu. Önce kıdem tazminatının tavanını 400 bin lira ile sınırlayan Cunta, ardından işçi ikramiyelerini azami yılda 4 ile sınırladı. Her iki karar da burjuvazinin kasalarına avantadan milyarlarca liranın aktarılması demekti. İşçilerin aşına ekmeğine göz diken Cunta, işçilerin sağlığına da el atmaktan geri kalmadı. SSK reçetelerinin % 20'sini daha önce bu ilaçlar için para ödemeyen işçilerin ödemeleri kararlaştırıldı. Yine işçiler eş ve çocukları için % 20'sini ödeyerek ilaç vb. alabilirlerken, Cunta sayesinde bunun tümünü ödemek zorunda bırakıldılar.

Cunta'nın zorla dayattığı 82 Anayasası, tüm temel hak ve özgürlükleri olduğu gibi, sendikal hakları da "adı var kendi yok" mertebesine indirdi. Ama bu arada, lokavtı da anayasal bir hak haline getirdi. Cunta'nın anayasası, burjuvaziye karşı işçi sınıfının her türlü mücadelesini (politik, ekonomik, ideolojik) zayıf düşürecek, güçlü ve etkili işçi sendikalarının oluşumunu engelleyecek, grevli toplu sözleşme hakkını fiilen kullanılamaz hale sokacak, işçilerin yasal hak arama yollarını neredeyse tümüyle tıkayacak denli anti-demokratik hükümlerle doludur. Tekelcilerin yıllardır talep ettikleri, özledikleri kısıtlamaları, askeri cunta zorbalıkla, devlet terörü estirerek gerçekleştirdi. Cunta'nın kendi kurduğu kukla Danışma Meclisi'ne dahi göndermeden 7 Mayıs 1983 tarihinde doğrudan kendisinin yürürlüğe soktuğu yeni sendikal yasaları, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı H.Narin, "20 yıldır biz ağladık, onlar güldü" sözleriyle ünlü demeciyle alkışlıyordu. Türk-İş yönetimi de bu konuda Cunta'ya suç ortaklığından geri durmadı. Anayasaya "evet" denilmesini televizyona çıkarak işçilerden isteyen Türk-İş Genel Başkanı yeni çıkarılan sendikal yasaları da şöyle onaylıyordu: "Sendikalar ve toplu iş sözleşmesi, grev ve lokavt yasalarında yapılması öngörülen değişiklikler, bugüne kadar hukuk kuralları içinde görev ve sorumluluklarını yerine getirmiş sendikalara zarar vermeyecektir." (Milliyet, 14.2. 1983) Bugün aynı Türk-İş yönetiminin aynı yasalardan yakınması ibret vericidir.

Halit Narin'in eskiden patronların ağladığı, işçilerinse güldüğü iddiası gerçi kaba bir demagojiydi, ama yeni yasaların niteliğini de apaçık gözler önüne seriyordu. Aslında yürürlükten kaldırılan 274 ve 275 sayılı yasalar pekçok açıdan kısıtlı ve anti-demokratik hükümetlerle doluydu ve işçi sınıfının acil talepleri arasında bu yasaların değiştirilmesi de bulunuyordu. Ancak, burjuvazinin bu kadarına dahi tahammülü yoktu. Hatırlandığı üzere, 1970 yılında DİSK'i yoketmek amacıyla bu yasaları değiştirme çabaları 15-16 Haziran'da işçi sınıfından hakettiği cevabı almış ve ardından Anayasa Mahkemesi yapılan yasa değişikliklerini iptal etmişti. K.Evren Cuntası ise, burjuvazinin çeşitli örgütlerince yıllardır dile getirilen değişiklik taleplerini harfiyen yerine getirdi.

2821 sayılı yeni sendikalar yasasının özü, grev hakkına ilişkin düzenlemelerde çarpıcı şekilde görülmektedir. Zaten grev hakkı, sendikal hakların kalbidir. Bu hak olmaksızın, sendikal hakların varlığından bahsedilemez. Grev hakkı ne ölçüde varsa ve gerçek hayatta ne ölçüde kullanılabiliyorsa, sendikalar da ancak o ölçüde vardır. Aksi halde sendikalar göstermelik kuruluşlar haline dönüşmektedir.

Cunta'nın anayasası ve yeni sendika yasası, grev hakkını tümüyle kağıt üstünde kalan, fiilen kullanılamaz türden bir "hak" durumuna getirmiştir. Anayasadaki düzenlemeler yasada anti-demokratik yönde daha da ağırlaştırılmıştır. Greve çıkılması alabildiğine zorlaştırıldığı gibi, yapılacak "grev" de grev olmaktan çıkarılmıştır. Anayasa hükmüne göre, "Siyasi amaçlı grev ve lokavt, dayanışma grev ve lokavtı, işyeri işgali, işi yavaşlatma, verim düşürme ve diğer direnişler yapılamaz. Greve katılmayanların işyerinde çalışmaları, greve katılanlar tarafından engellenemez." Yeni yasaya göre, grevci işçiler işyerinde ayrılmak zorundadırlar. "Greve katılan veya lokavta maruz kalan işçilerin, işyerine giriş çıkışı engellemeleri veya işyeri önünde veya civarında topluluk teşkil etmeleri yasaktır." Grevciler, "çalışan işçilerin ürettikleri ürünlerle her türlü stokların işveren tarafından işyerinden dışarı çıkarılmasına, satılmasına ve işyeri için lüzumlu maddelerin, araç ve gereçlerin işyerine sokulmasını engel" olamazlar. Sendika, grev yerinde en fazla iki grev gözcüsü bulundurabilecektir. "Grev gözcüleri, işyerine giriş ve çıkışlara engel olamazlar, giren ve çıkanları kontrol amacıyla dahi durduramazlar." İşyeri ve çevresinde, grevciler veya grev gözcüleri için, kulübe, baraka ve çadır gibi barınma vasıtaları kurulamaz. "Bu işyerinde grev vardır" ibaresinin dışında afiş, pankart asmak veya yazılar yazmak yasaktır. "Grev ve lokavt süresince hizmet akitleri askıda kalan işçilere bu dönem için işverence ücret ve sosyal yardımlar ödenemez, bu süre kıdem tazminatı hesabında dikkate alınamaz. Toplu iş sözleşmelerine veya hizmet akitlerine bunların aksine hüküm konulamaz." Yasanın 47. maddesine göre "Grev hakkı ve lokavt iyi niyet kurallarına aykırı tarzda, toplum zararına ve milli serveti tahrip edecek şekilde kullanılamaz." Eğer bu muğlak ve yuvarlak hüküm "çiğnenirse" –ki bu tümüyle yoruma bağlıdır– Çalışma Bakanlığı'nın başvurusu üzerine yetkili iş mahkemesinin kararı ile grev durdurulur. Hak grevi yasaklanmıştır. Grev yasakları alabildiğine çoğaltılmıştır. Anayasa hükmüne göre, grev esnasında işyerinde meydana gelen maddi zararlardan sendika sorumludur. Böylece patronlar grev kırıcılığında yeni bir araca kavuşturulmuşlardır. Patronlar kendi uşakları vasıtasıyla işyerinde giriştikleri tahribatın yükünü sendikaya yıkabileceklerdir. Bütün bu hükümler ve daha buraya alamadığımız diğerleri, Cunta'nın sendika yasasının ne menem bir "grev hakkı" getirdiğini göstermektedir. Sözün kısası, yasal grev hakkı yokedilmiştir. Nitekim ilk "grev" uygulamaları da bunu ispatlamıştır. Türk-İş yönetiminin "bu yasalarla grev yapılmaz" demeye başlaması da bu yüzdendir.

Cunta ve hükümeti, şimdi bu yasaları daha da geri götürmeye çalışıyor. Sözgelimi hazırlanan değişiklik tasarısına göre, sendika genel kurulları hakkında çalışma bakanlığının üç yıl boyunca her an takibata geçebilmesi mümkün olacak. Böylelikle, sendikaların üzerinde demoklesin kılıcı türünden hükümet baskısını sürekli kılacak yeni bir araç yaratılmak isteniyor. Yine tasarıya göre, yetki anlaşmazlıklarında bakanlık kayıtları esas olacaktır. Öte yandan, hükümetin kamu işletmelerin-

Devamı 7. sayfada

İşsizlikle Mücadele ve Marifet

Faşizmin sopa gücü sayesinde uygulanabilen 24 Ocak kararları, işsizliği büyük boyutlara ulaştırdı. İMF direktifleri doğrultusunda izlenen para ve maliye politikalarının benzeri pek çok ülkede olduğu gibi beklenen, kaçınılmaz sonucuydu bu. 24 Ocak sonrasında yatırımların neredeyse tümüyle durma noktasına varması ve düşük kapasite kullanımı gibi nedenlerle istihdam oranı sürekli geriledi ve işsizlik felaketi gizlenemez ölçülerde artış kaydetti. 24 Ocak "istikrar tedbirleri paketi"nin işsizliğe çare olmak bir yana, tam aksine işsizliğin bugünkü muazzam boyutlara ulaşmasının asıl nedeni olduğunu, bu kararların en ateşli savunucuları dahi itiraf etmektedirler.

İşsizler ordusunun çığ gibi büyüdüğü resmi kaynaklarca da doğrulanıyor. Resmi verilere göre, açık işsizlerin sayısı üç buçuk milyonu aşmıştır. Herkesin de bildiği gibi, Türkiye'de resmi rakamlar işsizlik konusunda gerçeği yansıtmaktan çok uzaktır. "Gizli işsizlik" olgusunun yanısıra, bugün Türkiye'de açık işsizlerin sayısı söylenenden çok daha yüksektir. 24 Ocak Kararları uygulandığı sürece bu sayı daha da kabaracaktır.

İşsizlik felaketi, şüphesiz sadece iş bulamayanları veya işsiz kalanları etkilemiyor. İşsizlik olgusu, aynı zamanda çalışanlar üzerinde de ağır bir baskı yaratıyor. Cunta sayesinde patronların rahatlıkla toplu işçi çıkarımına başvurma imkânına kavuşmaları da, bir yandan işsizler ordusunun büyümesine yol açarken, bir yandan da çalışanlar üzerindeki baskı ve sömürünün katmerlenmesini sağlıyor. İşsizlik baskısı yüzünden, yani yedekte bekleyen milyonlarca işsizin varlığı yüzünden, değil sadece vasıfsız işçiler, milyonlarca vasıflı işçi de asgari ücretle çalışıp "kuru ekmeğe talim" etmek zorunda kalıyor. Sendikal hakların ortadan kaldırıldığı ya da tümüyle göstermelik hale sokulduğu bir ortamda, işçiler işten çıkarma tehditi altında alabildiğine düşük ücretler ve insanlıkdışı çalışma koşullarında çalışmaya zorlanıyor.

Özal ve bakanları, işsizlik konusunda adet yerini bulsun türünden demeçler verip, açlık ve yoksulluğa mahkum edilen milyonlarca insanı boş vaadlerle oyalamaya çalışıyorlar. Bol keseden sarfedilen "işsizlikle mücadele" lafları, çoğu zaman işsizlikle ve işsiz insanlarla alay etmeye dek varıyor. Bunun son örneklerinden biri, Devlet Bakanı Mustafa Tınaz Titiz'in Şeker Bayramında verdiği demeçtir. Özal'ın bakanı, "işsizlik probleminin çözümlenebilmesi için halka maharet kazandırmanın şart olduğunu" söylüyor ve "halka hangi çeşit maharet kazandırmak gerektiğini belirlemek üzere" çalışmalar yaptıklarını belirtiyor. Bakan hazretlerine göre, insanlar "maharet" sahibi olmadıkları için işsiz kalıyorlarmış. Yani işsizlik beceriksizlikten kaynaklanıyormuş. Sanki vasıflı işçiler hiç işsiz kalmıyormuş gibi, sanki diplomalı işsizler ordusu her geçen gün hızla çoğalmıyormuş gibi... İşyerleri kapılarını sonuna dek açmış bekliyorlarmış, ama anlaşılan bir türlü "maharet sahibi" işçi bulamıyorlarmış! İşsizler bir "maharet" edinebilseler hemen iş bulabileceklermiş. Kısacası, suç işsizlerdeymiş!

İnsanlarımızı açlık ve yoksulluğun pençesine atan, ahlâki yozlaşma ve kokuşmaya zemin hazırlayan, sömürü ve baskının katmerlenmesine yol açan ve bugünkü boyutlara ulaşması "kemer sıktırma" politikasının doğrudan sonucu olan işsizlik felaketine karşı mücadele, cuntaya ve onun hükümetine karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Kazanmamız gereken asıl "maharet" faşist cuntaya karşı geniş emekçi halk yığınlarını aktif, kararlı ve örgütlü mücadeleye seferber edebilme maharetidir!

M. Salih Erdem (TİP)

27 MAYIS'IN POLİTİK ÖZÜ

1950'li yıllar emperyalist soğuk savaş politikasının olağanüstü tırmandırıldığı yıllardı. Bu dönemde, emperyalizmin savaş kışkırtıcı politikası, gemi azıyan alan iç gericiliğin saldırılarıyla birleşerek Türkiye üzerine kapkara bir bulut gibi çöktü. Demokrat Partisi (DP) iktidarı, içerde halklarımıza, işçi ve emekçi sınıflarımıza, ilerici çevrelere büyük acılar çektirdi. Dış politika alanında ise, emperyalist saldırganlığa tam bir teslimiyetle bağlandı. Türkiye, bu yıllarda NATO'ya üye oldu, Kore'ye asker gönderdi. DP iktidarı, 10 yıl boyunca antisovyetizmi ve antikomünizmi başlıca ideolojik kışkırtma aracı olarak kullandı. Santaj yapmak da içinde her yöntemi deneyerek sosyal tabanını daraltmaya başlayan demokratik muhalefeti ezmeye, susturmaya çalıştı.

Ne ki, bütün bunlara karşın demokrasi istemi yığınları sarmakta geçirmedi. Işçi ve sendika hareketi gelişti, öteki sosyal katmanlar aktif eylem yoluna girdi. Bu süreç, orduyu da derinden etkiledi. Ordu içinde demokratik eğilimlerin uç vermesine, köprübaşları kurulmasına olanak hazırladı.

27 Mayıs 1960, işte bu nesnel demokratikleşme sürecinin bir ürünüdür. Bu nedenle de 27 Mayıs, azgınlaşmış gericiliğin, DP iktidarının politik yenilgisinin açık bir ifadesi olmuştur.

Gerçekleştirenlerin niyeti her ne olursa olsun, 27 Mayıs, bütün yaşamı derinden sarstı; toplumun ileriye dönük evriminde nitel bir değişiklik yarattı. Işçi sınıfımızın, emekçi yığınların, ileici çevrelerin yeni politik alanları ele geçirmesini kolaylaştırdı. Ileri adımlar atılmasından yana olan sosyal katmanların savaşımı bir bütünde birleşti. Bu durum, hem demokratikleşme yönünde nesnel değişimler sürecinin doğmasını ve gelişmesini hızlandırdı; hem de ilerici güçlerin dayanak noktaları oluşturmasına fırsat yarattı. Ilerici değişimlere elverişli, işçi sınıfının radikalleşmesine olanak tanıyan koşullar oluştu. Kısacası, sınırlı niteliğine karşın 27 Mayıs'ın yol açtığı bu gelişme, daha ileri bir demokratikleşme için uygun bir ortamın doğmasını kolaylaştırıyordu.

27 Mayıs'ı gerçekleştirenler kendi içlerinde türdeş değillerdi. Milli Birlik Komitesi'nde liberal, demokratik eğlimlerle, gerici eğilimler içiçe bulunuyordu. Daha sonra 14'ler olarak tanımlanan gerici eğilim ordu içinde egemenlik sağlayamayınca uzaklaştırıldılar. 14'lerin uzaklaştırılması, bir yandan gericiliğin saflarında panik yaratırken; diğer yandan da demokratikleşme sürecinin gelişmesine hız kazandırdı. Ülke tarihinde ilk kez, çok sınırlı da olsa çeşitli sosyal katmanlardan, ilerici çevrelerden temsilcilerinin de katıldıkları bir Kurucu Meclis oluştu. 1961 Anayasası bu meclisten çıktı. Anayasa özü bakımından politik ve ekonomik değişimlerden, demokratikleşmeden yana olan güçlere kapıları aralıyordu.

1961 Anayasası'nda yer alan demokratik, ekonomik ve sosyal hakların yaşama geçmesi için, yığın hareketleri giderek yükseldi. Bu anayasanın demokratik özüne sahip çıkan güçler, onu dinamik yorumlayarak demokratikleşme sürecinde bir dayanak haline getirdiler.

Gericilik, bu süreci durdurmak, hiç değilse yavaşlatmak için her yolu denedi; emekçi halklarımızın koparıp aldığı sınırlı özgürlükleri çiğnemek için her fırsatı kullandı. Bütün bu yeltenişlerini her zaman anayasal bir biçime indirgeyerek sürdürdü; 1961 Anayasası'na düşmanlık, gericilik ve faşizm güçlerinin başlıca hedefi oldu.

Ancak gericiliğin bu hesapları, bütünüyle uygulama olanağı bulamadı. Demokratik hakları için eyleme katılanların yığınsallığı ve hareketliliği birçok saldırıyı boşa çıkarttı. Bu, yığınların daha ileri bir toplumsal bilinç kazanmasını sağladı. Demokrasi için savaşım, eylemleri örgütleyenlerin bile niyetlerini aşan boyutlara ulaştı.

Faşist cunta 27 Mayıs'a düşmanlık politikasına daha da hız kazandırdı. Bugün de bu politika amansızca sürdürülüyor. 27 Mayıs'a düşmanlık cuntaya, bütün öteki güçleri etrafında tutma olanağı veriyor.

Yönü faşizme ve gericiliğe çevrilmiş olan demokrasi güçleriyle, faşizm ve gericiliğe karşı güçleri arasında kıyasıya süren bu savaşım, demokrasi için mücadele temel bir gerçek olarak en önde durdukça, ordu da içinde yaşamın her alanında sürmeye devam edecektir. 27 Mayıs'ın bu nesnel yanına, politik özüne doğru yaklaşım önem kazanacaktır.

DYP KONGRESİNİN SONUÇLARI NEYİ GÖSTERİYOR?

DYP Kongesi öncesi ve sonrasıyla gazete manşetlerinden inmedi ve kamuoyunda geniş bir biçimde tartışıldı. Bu tartışma içinde DYP'de olup bitenleri olduğundan farklı bir biçimde sunmak için de yoğun bir çaba harcandı.

Kimileri Türkiye'de nihayet uzun yıllardır beklenen çağdaş ve çoğulcu demokrasiye inanmış demokratik bir sağ partinin doğuşunu alkışlarla karşıladı. Kimilerine göre ise DYP'de olanlar özünde bir kayıkçı kavgası idi ve diktatörlükten bunalmış yığınları şaşırtmak, onları devrimci bir atılımdan alıkoymak için düzenlenmiş bir manevraydı. Kongrede kendisine gösterilen tepkiye bir hayli öfkelenmiş olan Nazlı hanıma göre Özal'a karşı halkın bir "iktidar alternatifi yaratacak lider" olarak gördüğü Yazar yerine "anti-demokratik" baskılarla sadece mazide kalmış eski bir davanın savunucusu Cindoruk'un seçilmesi "yürütülen kavganın bitmesi" anlamına gelmemekteydi. Uzun zamandır Cunta'nın akıl hocalığına soyunmuş olan M. Barlas ise Cindoruk'un "rejim sorununu sabırsız bir acelecilikle gündeme getirmemesini" tavsiye ediyordu. Kuşkusuz bu tür yaklaşımlar dışında gelişmeleri daha nesnel ve sağlıklı değerlendiren yorumlarda yapıldı.

Üzerinde bu kadar konuşulan DYP Kongresi gerçekte neyi göstermektedir? Nasıl değerlendirilmelidir? Bu soru sol güçlerin önünde yanıtlanması gereken bir soru olarak durmaktadır.

Herhalde saptanması gereken ilk olgu cuntanın DYP'yi rejimle uzlaştırma ve onu MDP türünden bir muhalefet partisi yapma girişimlerinin sonuçsuz kalmasıdır. Evren'le anlaşma içinde olduğu basına bile yansıyan Yazar'ın DYP başkanlığına seçilmesi için pek çok tekelin, Amerikan konsoloslarının, Tercüman çevresinin giriştiği yoğun çabaların Kongrede başarısızlığa uğraması DYP'nin bugünkü konumunun nesnel olarak rejim karşıtı olduğunun da bir göstergesidir.

Kuşkusuz bu gerçek DYP'nin demokrasiden yana kararlı bir parti olarak nitelenmesini getirmiyor. Faşist diktatörlüğün ülkenin başına çöreklenmesinde, ekonomiyi yıkımın eşiğine getiren 24 Ocak kararlarının uygulamaya sokulmasında bugün DYP'nin savunduğu eski AP'nin taşıdığı ağır sorumluluk unutulmaması gereken bir gerçek olarak önümüzde duruyor. Bu partinin faşist terörün tırmanmasında, MHP ile yapılan MC koalisyonları yoluyla faşistlerin devlet aygıtı içinde yuvalanmasındaki rolünü ve bugün de DYP içinde bu tür kadrolara etkin görevler verilmesini dikkate almak gerekiyor.

Ancak salt bu olgulara bakarak DYP'nin bugün demokrasi üzerine söylediği herşeyin yığınları şaşırtmayı amaçlayan bir demagoji olduğu ileri sürülebilinir mi? DYP'nin temsil ettiği sınıfsal çıkarlar dikkate alınırsa böyle bir "niyet" taşıdığı kuşkusuz gözardı edilemez. Ama bu durum aynı zamanda rejimin derinleşen bunalımının ve burjuvazinin keskinleşen iç çelişkilerinin de bir yansımasıdır. Faşist diktatörlük kaçınılmaz olarak kimi tekelciler dahil geniş burjuva kesimlerinin de sınıfsal konumlarını sarsmıştır. Onların şimdi demokrasiden söz etmeleri ve diktatörlüğe karşı tutum almaları sol güçlerin yok saymaması gereken önemli bir gelişmedir. Bu rejimin yaslandığı tabanın sürekli daralması ve cunta karşıtı güçlerin genişlemesi sol güçlere mücadelelerinde yeni olanaklar getirmektedir.

Bir gerçeğin altını çizmek gerekiyor. Antikomünizmin paslı kılıcını bir tarafa atmadan ve yığınların aktif mücadelesine dayanmadan diktatörlüğe son vermek, demokrasiyi kazanmak olanaklı değildir. Bu nedenle ülkemizde demokrasinin ancak "Marksist sola kapalı demokratik sol" bir parti ile "çoğulcu sivil toplumu savunan demokratik sağ" partinin uzlaşmasıyla gerçekleşebileceğini savunan ve büyük uzlaşmayı beklemeyi yeğleyen eğilimlerden kurtulmak gerekiyor. Unutulmamalı ki faşist diktatörlük rejimi altında Türkiye'de köklü değişiklikler yaşanmıştır. Varolan rejimi eskinin alışılmış yöntemleriyle, sıradan bir parlamenter demokrasinin olağan işleyişi içindeki uzlaşmalarla tasfiye etmek olanaksızdır. Çünkü diktatörlüğün kuralları bu mantığa göre işlememektedir. Bugün demokrasiden söz eden herkes bundan ne anladığını, işçi sınıfının politik, sendikal özgürlükleri için ne düşündüğünü, temel insan hak ve özgürlüklerine yaklaşımını, bugünkü anayasayı nasıl değiştireceğini ve ülkeyi ekonomik yıkımdan kurtarmak için hangi önlemleri alacağını açıkca söylemek zorundadır. Bunların nasıl gerçekleştirileceğini de açıkca görmek gerekiyor. Sol Birlik'in demokratik güç birliği platformu bu sorulara açık yanıtlar vermektedir. Diktatörlük karşıtı en geniş güçlerin birliği sağlanmadan, işçi ve emekçi yığınların örgütlü, aktif mücadelesine dayanmadan ve sol güçlerin katılımı olmaksızın ülkemizde demokrasi gerçekleşemez.

DYP'nin diktatörlüğe karşı mücadelede nasıl bir rol oynayacağını önümüzdeki günler gösterecektir. Diktatörlük DYP'yi rejimle uzlaştırma niyetinden vazgeçmiş değildir. Bir yandan "yumuşak dilli" Barlas'ın tavsiyeleriyle havuç politikasını, diğer yandan sopa taktiğini birlikte kullanacaktır. Ancak bugün görünen diktatörlüğün rejim bunalımını uzlaşmalarla aşma çabalarının şimdilik sonuçsuz kaldığıdır. Sol güçler ve demokrasinin kararlı savunucuları kendi aralarında demokrasi için ne denli sıkı bir işbirliği gerçekleştirirlerse ve DYP'ye oy veren yığınlar partilerinin demokrasi üzerine söyledikleri uğrunda ne denli aktif mücadeleye girişirlerse rejimin bunalımı da o ölçüde derinleşecektir.

PARİS'TEKİ BİRLİK GECESİNDE TEK SES: YAŞASIN SOL BİRLİK

1 Haziran tarihinde Fransa'nın Başkenti Paris'te Sol Birlik gecesi kutlandı. Bine yakın seyircinin katıldığı gece Sol Birlik'i oluşturan partiler dışında diğer demokrasi güçlerince de coşkuyla selamlandı.

Fransa'daki yerli ve yabancı parti ve kuruluşlar tarafından da desteklenen gecenin konuşmasını Sol Birlik'i oluşturan partiler adına, TİP Genel Başkanı Behice Boran yaptı. Konuşması sık sık, faşizme karşı ortak savaşımı vurgulayan belgilerle kesilen, Behice Boran özetle şunları söyledi:

"...Özetlersek, cunta ve hükümetine karşı sınıfsal mücadelenin yükselmesinin nesnel koşulları olgunlaşmaktadır..."

"...Bu defa cunta ve hükümeti ancak kitlelerin örgütlü ve birleşik mücadelesiyle iktidardan alaşağı edilebilecektir. 12 Mart 1971 askeri müdahalesinde olduğu gibi, Türkiye, nesnel bir süreçle adım adım tekrar şöyle veya böyle bir demokratik rejime kayacak değildir. Cunta, parlamenter bir kılıfla maskelemeye yeltendiği faşist yönetim biçimini son noktaya kadar savunup korumaya karalıdır. Anayasa ve diğer yasalarla, kurumlaştırılmalarla rejimin devamı sıkı bir biçimde garantiye alınmak istenmiştir ve bu yönde çabalar hâla sürmektedir. Kendisine karşı direnme ve mücadele yükseldikce cuntanın daha sertleşmesi, baskı ve zulmü tırmandırması çok olasıdır. Sol Birlik her ihtimale, mücadelenin her biçimine hazırlıklı olmak durumundadır.

Kaldı ki, nesnel koşulların zorlamasıyla rejim yumuşamaya doğru kaysa, burjuva muhalefeti saflarında yeni gelişmeler olsa bile, örgütlü ve birleşik sınıfsal mücadele gereği ortadan kalkmıyacağı gibi öneminden de hiç bir şey yitirmeyecektir. Çünkü, cuntanın iktidardan düşmesinden sonra olması istenen ve gereken şey, 12 Eylül öncesine benzer, 1961 ile 1980 arasında örnekleri görülen türden bir parlementer demokrasi değildir. Istenen ve olması gereken, toplumun ihtiyaçlarına ve gereklerine cevap veren, kitlelerin politik katılımını ve etkinliğini sağlayan, toplumsal ilerlemeye açık bir demokrasidir. Böyle bir demokrasi ise ancak işçi sınıfının ve müttefiki kitlelerin örgütlü, birleşik mücadelesiyle gerçekleşebilir.

Bu merhaleye ulaşılmasıyla birlikte toplumu demokratikleştirme süreci derinleştirilecek, örgütlü birleşik mücadele işçi sınıfının öncülüğünde daha ileri hedeflere yönlendirilecektir. Bu evrede birleşik mücadelenin amacı tekelci sermayenin toplum üzerindeki politik, ekonomik ve ideolojik hegomonyasına son vermek, emperyalizmle her türlü bağımlılık ilişkilerini kesmektir. Sorun, bu belirtilen amacı ve bir dizi köklü politik, ekonomik ve toplumsal dönüşümleri, ve de Kürt halkının kendi kaderini özgürce belirleme hakkını gerçekleştirecek birleşik cephe iktidarının, bir başka deyişle de, devrimci halk iktidarının kurulmasıdır.

Sol Birlik'in mücadele stratejisi ve perspektifi özetle budur.

Başka ülkelerin deneyimleri sınıf düşmanına ve emperyalizme karşı birleşik cepheyi oluşturabilmenin ve ortak mücadeleyi başarıyla yürütebilmenin ne kadar zor bir iş olduğunu göstermiştir, ama her şeye rağmen bu zorlukların aşılabildiğini de kanıtlamıştır. Sol Birlik bu deneyimlerden ders alacak, birleşik mücadeleyi geliştirip amaçlarına ulaştırabilmek için elinden geleni yapacaktır. Türkiye için başka bir kurtuluş yolu yoktur. Sol Birliğin önündeki bu görev, çok çetin ama Türkiye'nin tarihine geçecek şerefli bir görevdir..."

Diyarbakır Halkının faşist Türkeş'e karşı direnişi

Bundan tam 10 yıl önce 25 Haziran 1975'de Diyarbakır halkı önemli bir direniş örneği sundu. Dağkapı alanı da Kürt ve Türk halkının önemli bir direniş gününü yaşadı.

Diyarbakır'da gövde gösterisi yapmak isteyen faşist Türkeş o gün, bu kente sokulmadı. Türkeş'in gelmesinden bir ay önce MHP'li faşistler yoğun bir faaliyete giriştiler. Ilerici, devrimci kişilere saldırıyor, otomobillerle şehrin içinde dolaşarak halkı sindirmeye çalışıyorlardı. Ancak ilerici, devrimci güçler gelen tehlikenin büyüklüğünü anlayarak, aralarındaki ayrılıkları bırakarak faşist Türkeş'e ve MHP'ye karşı güçlerini birleştirdiler.

25.6.1975 günü Diyarbakır halkı, Dağkapı alanına doğru akmaya başladı. Sabahın erken saatlerinden başlayarak insan seli alanı doldurdu. Alan kürtçe "kara köpek Türkeş" sloganları ile çınlıyordu. Polis alandakilerin üzerine ateş açtı. Bir genç, polis kurşunları ile şehit oldu. Birçok kişi de yaralandı. Ama Türkeş Dağkapı alanına sokulmadı. Antifaşist gösteri bütün gece sürdü.

Diyarbakır direnişi bir şeyi kanıtladı. Türk ve Kürt halkının güçleri birleştirildiğinde düşman karşısında yenilmez bir güç sağlanır. Diyarbakır direnişinin 10. yıldönümünde bu direnişten çıkaracağımız önemli ders budur.

DİSK VE BARIŞ DERNEĞİ'NE ULUSLARARASI DESTEK

Mayıs ayı sonunda Italya'nın Milano kentinde yapılan Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ASK) kongresinde DISK Genel Başkanı Abdullah Baştürk ASK Yürütme Kurulu asil üyeliğine, Genel Sekreter Fehmi Işıklar ise yedek üyeliğine seçildiler. Bilindiği gibi, 12 Eylül sonrasında yönetiminin rejimle uzlaşması nedeniyle Türk-IŞ'in ASK üyeliği dondurulmuş, DISK ise üyeliğe kabul edilmişti. A. Baştürk, gönderdiği bir mesajla kongreye başarılar diledi. Baştürk'ün mesajı özetle şöyleydi:

Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'nun 5. Olağan Kongresi'ne katılmayı çok isterdik. Güncel durum sizinle birlikte olmamıza engel oluyor. Kongrenin ve kongreye katılanların dikkatlerini ASK'nin Türkiye'deki tek üyesi DISK'in durumuna çevirmesini diliyorum. Bilinmelidir ki, Konfederasyonumuzun ve onun üyelerinin faaliyetleri hâlâ yasaklıdır. Konfederasyonumuzun menkul ve gayrimenkul milyarlarca Türk Lirası değerindeki varlığına el konulmuş ve atama ile bir kayyumun kontrolüne verilmiştir.

Şimdiye kadar yaptıklarımızdan dolayı suçlu olarak yargılanacağımıza hiç bir zaman inanmadık. Gerçekte biz, özelde işçilerin çıkarlarını ve genel olarak demokrasinin çıkarlarını savunmak için çalıştık. Şimdiye kadar savunduklarımızı, her zaman savunmaya devam etmekte kararlıyız. Özellikle DISK'in resmen ASK üyesi olmasından beri çabalarımızda güçlü biçimde desteklendiğimizi hissediyoruz. El-

Devamı 7.sayfada

ÇİFTE KISKAÇ ARASINDAKİ ORTA-DOĞU

Teslim TÖRE
Türkiye Komünist Emek Partisi Genel Sekreteri

Emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin, dünya egemenlik planları içersinde petrolü ve stratejik öneminden dolayı büyük önem verdiği ve sınırsız bir egemenlik kurmaya çalıştığı bir bölgedir Orta-Doğu, Ve yine ABD emperyalizminin verdiği bu büyük "önem" nedeniyle Orta-Doğu; sıcak savaş halinin hiç soğutulmadığı bir bölgedir.

Uluslararası tekelci sermayenin iştahını kabartan zengin petrol yataklarına tam sahip olma kaygusu ve öte yandan ulusal kurtuluş süreci yaşayan bölge halklarının mücadelelerinin toplumsal içeriğinin derinleşmesi, emperyalist çevrelerin "rahatını kaçıran" başlıca nedenlerdir.

Bu nedenle, basını Reagan'ın çektiği uluslararası saldırgan emperyalist çevreler, çeşitli fitne planlar oluşturarak, Orta-Doğu'da sınırsız bir egemenlik kurma hedefine varmaya çalışmaktadırlar.

Bu planların en önemlilerinden birisi Camp-David planıdır. Bu plan, ikili bir kıskaçı andırmaktadır.

Birincisi: ABD'nın destek ve denetiminde bölgede, güçlü bir gerici blokun oluşturulması ve bu işbirlikçi gerici blok eliyle sömürünün sürekliliğinin garantilenmesi;

Ikincisi ise; ulusal kurtuluş ve bağımsızlık sürecini ve gelişen toplumsal içeriğini yok ederek, komünist, devrimci demokrat ve ulusal güçleri çeşitli provakasyonlarla birbiriyle çarpıştırıp bölerek zayıf düşürülmesidir.

Emperyalizm bu planını pürüzsüzce hayata geçirebilmek için her yola başvurmaktadır.

1970'li yıllarında uygulanan petrol ambargosu karşısında ABD "müdahale kuvvetleri" oluşturdu. Bunu yeterli bulmayarak, "savaşı orta-doğulaştırma"ya yöneldi.

Türkiye, Mısır, S.Arabistan, Ürdün, Haliç gerici yönetimlerine, son günlerde başını Y. Arafat'ın çektiği Filistin işbirlikçi sağ güçlerini de katarak Orta-doğuda gerici blok çemberi örülmeye başlandı. Bu gerici zincirin ana halkasını oluşturacak olan Türkiye'de "güçlü" bir devlet konumunun yaratılması için, faşist diktatörlüğün işbaşına gelmesine ABD büyük destek sağladı. Böylece, bu gerici blok eliyle, ABD'ye dolaysız, Israil saldırganlığına ise dolaylı bir desteğin sağlanması hedeflendi. Bunun yanında, askeri saldırganlıklar da devam ettirildi.

Bu planın birinci kıskacı, ABD'nin Orta-doğuda kurmak istediği sömürgen egemenliğinin başlıca aracı durumunda.

Komünist, devrimci-demokrat ve ulusal güçleri bölerek zayıf düşürmeyi amaçlayan ikinci kıskaç da birincisine uygun bir şekilde işletiliyor. Bu ikincisinin, devrimci güçlere birincisinden daha fazla zarar verdiğini söylemek yanlış olmaz. Bunun birinci örneği, FKÖ'nün bölünmesi ve Filistin ulusal kurtuluş hareketinin zayıf düşürülmesidir.

FKÖ, Y. Arafat ve çevresi olan sağ güçler tarafından, Lübnan çıkışından sonra uygulamaya konan bölücü taktikle işlevsiz kılınarak bölündü. Ürdün'de, Arafat'ın başkanlığında, FKÖ'nün diğer güçlerinin iradesine rağmen toplanan Vatan meclisi Kongresiyle bölünme noktalandı. Arafat'ın bu işbirlikçi çizgisine karşı olan Filistinli diğer güçler ise, ne FKÖ'nün gerçek işlevini kendilerinde toparlayabildiler, ve ne de kendileri yeni bir yapılanma yaratabildiler. Her toparlanma girişimleri çeşitli engellerle karşılaştı ve bugün, Filistin ulusal kurtuluş güçleri bir bozgunla yüzyüzeler.

Ikinci örneği; Lübnan'da süren iç çatışmalardır. Israil siyonizminin işgali ve ABD'nin bu işgale fiili desteği karşısında Lübnan halkı büyük bir direniş göstererek, hem Israil siyonizmini, hem de ABD askeri kuvvetlerini topraklarından kovdu. Lübnan-Israil anlaşmasını iptal ettirdi. Nevarki, Lübnan halkı bu gün de, Lübnan vatan haraketi içindeki güçlerin kendi aralarındaki çatışmalarla yüzyüze geldi. Önce Emek (Şiiler) öğütü ile Sosyalist Parti (Dürziler) birleşerek yurtsever bir örgüt olan Murabutun örgütüyle çatışarak zayıf düşürüldüler Aynı zamanda, faşist Ketayip partisiyle de çatışmakta olan Lübnanlı ilerici demokrat güçler bu iç çatışmalar nedeniyle Lübnan'da ilerici demokrat, yurtsever bir düzen oluşturmayı başaramıyorlar. Bu son günlerde de Emel Hareketi Lüban'daki Filistin'lilere karşı bir saldırı başlattı. Yüzlerce Filistinlinin ölümüne neden olan bu saldırılar, iç çatışma ve bölünmeyi daha da yoğunlaştırıyor. Bu saldırıların giderek Lübnan Komünist Partisi'ne de yöneleceğine kimse kuşkuyla bakmıyor.

Açık ki, Israil ve ABD'nin açık saldırı ve işgallerle çözüp egemenlikleri altına alamadıkları Lübnan halkının bu iç çatışmalarla yılgın ve tedirgin bir hale gelip yenilgiye uğraması, en çok emperyalist çevrelerin yüreğini rahatlatacaktır.

Üçüncü örneği Irak Kürdistanındaki durumdur. 30 yıl dır söndürülmeyen bir ulusal kurtuluş ateşi yanmaktadır Irak Kürdistanında. Kürt ulusal kurtuluş hareketine, Irak proletaryasının sınıfsal kurtuluş hareketide eklenmiştir. CUD (Ulusal Demokratik Cephe) bunun bir ürünü olarak doğdu. Ve yeni güçlerin katılımıyla gelişti. Bölgedeki tüm gericilik için "tehlike" büyümeye başladı. Gerici Saddam rejimi, Türkiye faşist cuntası ile birlikte bu "tehlike"yi ortadan kaldırmaya çalıştı. Bunun gerekçeleri ve gerekli hazırlıkları yapıldı. Ancak, ilk denemesinde Türkiye faşist cuntası, işinin pekte kolay olmadığını gördü. Tam bu sırada Irak Kürdistanında, iç çatışmalar başlatıldı. Son günlerde ise, bir takım şeyler dönüyor. CUD'un üyesi olan Irak Komünist Partisi ile çatışmalar yaratıldı. Ondan sonra da aralarındaki sıkı ilişkiden dolayı, CUD'un en büyük gücü olan IKDP'ne, "IKP Kürt devrimcilerini öldürüyor buna daha ne zamana kadar sessiz kalacaksınız" şeklinde kamuoyu önünde çağrılar yapılıyor. Bu durum CUD güçleri arasında güvensizlik yaratıyor. Eğer CUD bölünür, ya da içersinde güvensizlik gelişerek zayıflarsa hiç kuşku yokki Türk ordusunun Irak Kürdistanına müdahale etmesi için ortam çok daha olgun hale gelecektir.

Bölgemizde, emperyalizm böylesine planlarla hareket ederken, bölge devrimci, ilerici, komünist güçlerinin aralarında yeterli düzeyde bir ilişki ve dayanışmanın olmayışı, en önemli zaafımız durumundadır.

Türkiye ve T.Kürdistanı devrimci güçleri ve halkları, Orta'doğudaki diğer halklar ve devrimci güçlerle ayrılmaz bir kader birliği içersindedir.

Emperyalazmin bölgemizde, özellikle de Kürdistan üzerinde oynamakta olduğu oyunlara seyirci kalmak mümkün değidir. Bu konuda da esas görev SOL BİRLİK'e düşmektedir. Kuşkusuz, Sol Birlik birinci planda, hala ayrı ayrı olan damarlarını birleştirip ülke topraklarındaki mücadelede kökleştirecektir. Ancak, aynı zamanda bütün bu emperyalist planları boşa çıkaracak bir politik perspektifle; bölgemiz, ilerici devrimci, komünist güçleri, örgütleri ve cepheleriyle ilişkileri geliştirip ortak düşmana karşı dayanışmayı yükseltmek; dünya barışı bütün komşu halklarla dostluk ve kardeslik hedefinin önemli bir gereğidir.

Bir CIA Ajanı Paul Henze

"CIA, MIT örgütünün içinde daima uzman elemanlar, irtibat görevlileri bulundurmuştur. Bu görevlilerin Türkiye istasyon şeflerinden birisinin adı Paul Henze'dir." (Örsen Öymen, Milliyet, **20 Temmuz 1980)**

•

Şubat 1977'de CIA Başkanı Amiral Stansfield Turner Türkiye'ye geldi. CIA'nin Türkiye "Istasyon Şefi" Paul Henze ile görüştü. Üç ay sonra 1 Mayıs 1977 kırımında 34 yurtsever öldürüldü.

•

Faşist Milliyetçi Hareket Partisi'nin yer aldığı Milliyetçi Cephe Hükümetleri, Henze'nin ısrarlı dayatmaları ve girişimleriyle kurulmuştur." (Otoçestven Front, **31 Ocak 1985)**

•

11-13 Eylül 1979... Istanbul Tarabya Oteli. Üç gün süren toplantılarda Türkiye'nin geleceği, 1961 Anayasası'nın değiştirilmesi, "etkin" bir iktidar oluşturulması görüşülüyor. Toplantıya katılanlar arasında Paul Henze, emekli büyükelçi Muharrem Nuri Birgi, Büyükelçi Seyfi Taşhan, emekli amiral Sezai Orkunt, emekli general Ihsan Gürkan ve Profesör Aydın Yalçın var. **(Cumhuriyet,** 14 Eylül 1979)

•

Henze, Güneydoğu sınırlarında özel araştırmalar yapıyor. "Sınırlarda yaşayanların işlerinin başında ve huzur içinde olduklarını gördüm" diyor. (Günaydın, **16 Ağustos 1983)**

Ağca bu kez de peygamberliğini ilan etti.

İZLER NEREYE GİDİYOR?

Papa suikastı ile ilgili ikinci dava Roma'da başladı. Bugüne kadar yapılan 97 sorgu boyunca 114 kez yalan söyleyen Ağca, bu kez de Peygamberliğini ilan etti.

Mahkemeyi 150'ye yakın Türk Federasyonu üyesi faşist de izliyor. Duruşma salonunda Serdar Çelebi' yi sevgi gösterileri ve sloganlarla karşılayan bozkurtlar, yargılama başlamadan bir gün önce Roma'ya gelerek otellere yerleştiler. Bu değirmenin suyunun nereden geldiği belli.

Böylece ülkücü teröristlerin gizli servislerle ilişkileri bir kez daha kanıtlanmış oluyor.

Papa suikastı ile ilgili ikinci dava başladı. Bilindiği gibi ilk davada M. Ali Ağca suikastı tek başına gerçekleştirmiş gibi yargılanmış, Ağca'nın arkasındaki güçler araştırılıp açığa çıkartılmadan dava büyük bir hızla sonuçlandırılmıştı. Ne var ki, Ağca'ya yaşam boyu hapis cezası verilmesiyle Papa suikastinin gerçek çehresinin aydınlatılmadığı da tüm kamuoyunun paylaştığı bir kanı olmuştu.

Ilk davanın bitiminden bir süre sonra Ağca, cezaevindeki hücresinde CIA ve Italyan gizli servisi ajanları tarafından ziyaret edilmiş ve ardından da "Papa suikastini Bulgaristan ve Sovyetler Birliği'nin planladığına" ilişkin açıklamalarda bulunmuştu. Basın tekelleri bu açıklamalara dört elle sarılmışlar ve sosyalist ülkelere karşı ideolojik planda büyük bir haçlı seferi başlatılmıştı. Ağca'nın açıklamaları üzerine çeşitli yazıları ve kitapları yazıldı, televizyon programları yapıldı. Işlenen tema şu idi: Ağca Istanbul Maltepe cezaevinden Teslim Töre tarafından kaçırılmış ve Suriye'de Sovyet askeri uzmanlarınca eğitilmiştir. Sonra Bulgaristan'da KGB'nin de desteğiyle Papa'nın öldürülmesi planlanmıştı. Papa, Polonya'daki Dayanışma Sendikasını desteklediği için ortadan kaldırılması gerekiyordu. Ağca gerekli silah ve sahte belgeleri Bulgaristan'dan temin ediyor ve Papa'ya ateş ettiği ana kadar da Bulgar ajanları ona yardımcı oluyorlar! Ağca bu konuda yaptığı çok detaylı açıklamalarla Bulgaristan'ın Italya'daki elçilik görelisi Antonov'un tutuklanmasına neden oluyordu. Iddianameyi hazırlamakla görevli Savcı Marthella'nın da tutumuyla birlikte, terörün ardında sosyalist ülkelerin bulunduğu propagandası iyice yoğunluk kazandı.

Kısa bir süre sonra Ağca'nın açıklamalarının nedenleri anlaşılmaya ve söyledikleirndeki tutarsızlıklar belirgin olarak ortaya çıkmaya başladı. Papa suikastinde Bulgaristan'ı suçlaması karşılığında Ağca'ya cezasında indirim vaad edilmişti (nitekim daha sonra Mafya ile yakın ilişki içinde olduğu bilinen bir sanık bu konuda açıklamalar da yapacaktı. Buna göre Italyan gizli servisi ve kilise bu vaadi ortaklaşa olarak Ağca'ya yapmışlardı). Ağca, Antonov'un evindeki eşyalara varıncaya kadar ayrıntılı bir ifade vermişti. Ardından bu eşyaların Ağca'nın Antonov'un evine gittiğini iddia ettiği tarihten sonra alındığı ortaya çıktı. Savcılık istemeyerek de olsa Antonov'un tutukluluğunu daha fazla sürdüremedi.

Bu gelişmelerden sonra Papa suikasti ile ilgili ikinci dava başladı. Duruşmanın bugüne kadarki gelişimini, Ağca'nın peygamberliğini ilan etmesi, vb. gibi konulardan ayırarak ele aldığımızda şu noktaların açığa çıktığı görülür:

Ilk olarak: Savcı Marthella'nın eksik soruşturma yaptığı ve suikast silahının temini gibi çok önemli bir konuyu hiç araştırmamış olduğu görülmüştür.

Ikinci olarak: Suikast silahının sağlanması da dahil olmak üzere Ağca hareketlerinin her aşamasında MHP'li faşistler ve onların Avrupa'daki kuruluşlarıyla yakın ilişki içinde bulunmuştur. Duruşmalarda adları geçen Musa Serdar Çelebi, Ömer Bağcı gibi kişiler MHP'li faşistlerdir.

Üçüncü olarak: Ağca Türkiye'de MHP içinde terör yaratmak amacıyla silahlı timler bulunduğunu ve kendisinin de bunlardan birine dahil olduğunu açıklamıştır. Böylece Türkiye'de de Ağca'nın kimlerle ilişki içinde olduğu kendi ağzından bir kez daha açıklık kazanmıştır.

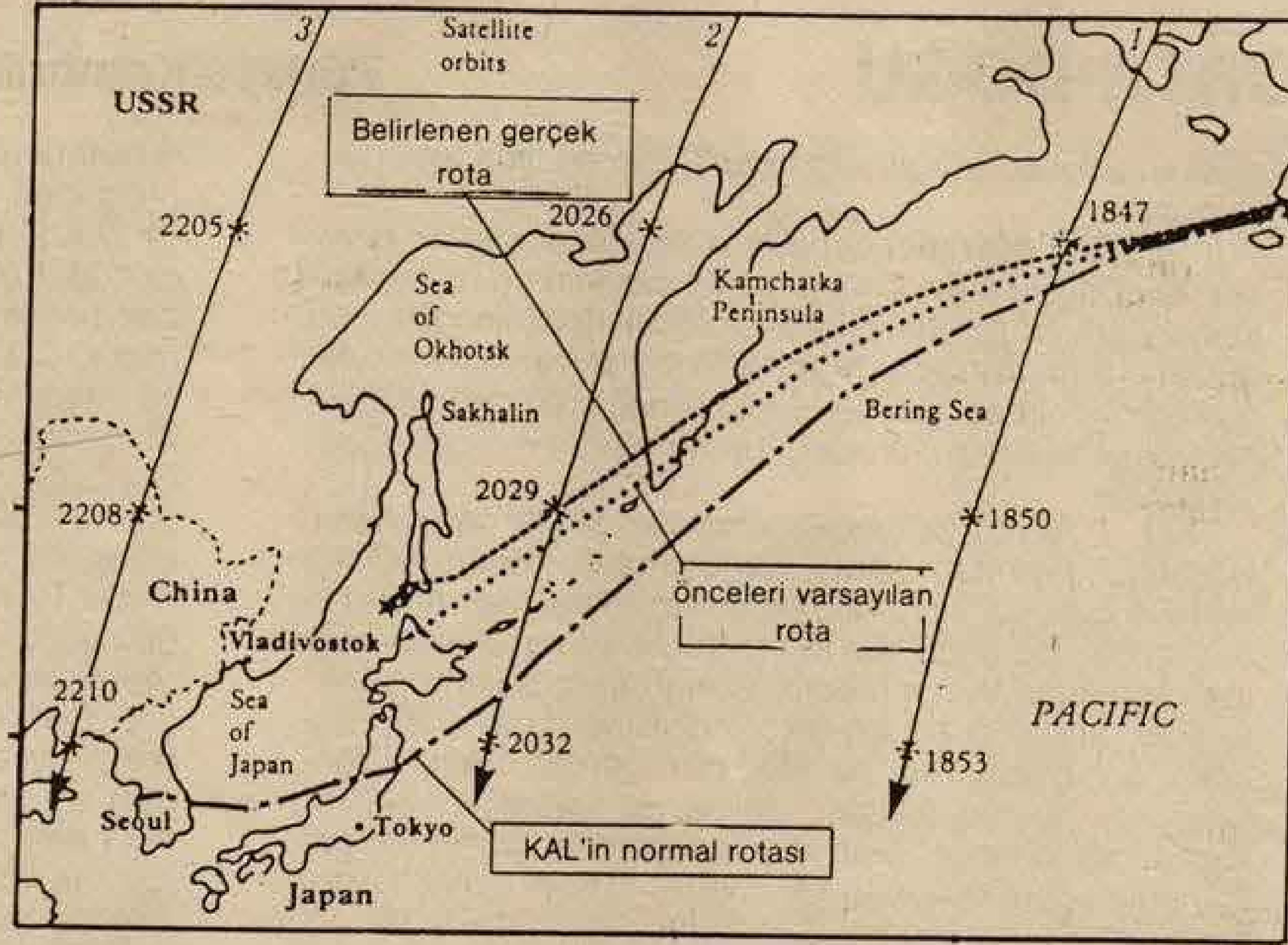
Dördüncü olarak: Ipekçi cinayetinde MHP'nin parmağı kesinleşmiştir.

Beşinci olarak: Papa suikastiyle ilgili olarak Sovyetler Birliği ve Bulgaristan'ı suçlayabilecek hiçbir kanıt ortaya konulamamıştır. Ağca, "Vicdanım rahat olarak söylüyorum, Bulgarlar suçludur"dan öteye hiçbir şey söyleyememiştir bu konuda. Hakimin sorularıyla sıkıştırıldığında ise önce Bulgarlar tarafından mektupla tehdit edildiğini ve fazla açıklama yapamayacağını söyledi. Ancak hakim hapishaneye gelen her mektubun okunduğunu ve böyle bir şeye rastlanmadığını söyleyince de, bu sefer çıkar yolu "Ben Isayım", deyip Allah'la konuşmak için salondan çıkmakta buldu. Kamuoyu doğal olarak Ağca'nın bu fantastik açıklamalarına gülmekle yetindi.

Altıncı olarak: Türkiye'li devrimcilerin değilde faşistlerin, CIA, MIT ve Mafia'nın Papa suikasti içinde yer aldığı belli olmuştur.

Ağca'nın duruşmalardaki çeşitli anlamlara çekilebilecek konuşmalar yapmasını, onun kendisini önce bu işe sokup sonra da yalnız bırakanlara gönderdiği bir mesaj olarak da yorumlamak mümkündür. "Konuşursam çok kişi yanar", "Maltepe'den konuşacağımı anlayınca beni kaçırdılar" diyen Ağca açıkça bir işaret vermekte ve tehdit savurmaktadır. Artık emperyalist ülkelerin gizli servislerinin bir oyuncağı olduğu iyice açığa çıkan Ağca'nın gelecek günlerde yalnızlığı arttıkça yeni açıklamalar yapması da sürpriz olmayacaktır.

Papa suikasti davasındakı her yeni gelişme emperyalist ve faşist odakların geçmişte işlettiği yalan kampanyasını çürütmek için, gerçekleri sergilemek için en iyi şekilde kullanılmalıdır. Papa suikastinde izler emperyalizme ve onun maşası faşistlere uzanmaktadır.

KAL uçağının seyri haritada açıkça görülüyor. Uçağın yeni belirlenen gerçek rotası (en üstteki kesikli çizgi) pilotların kasıtlı olarak Sakhalin adası üzerine saptıklarını kanıtlıyor. Uçağın önce sağa sonra da sola doğru yaptığı dönüşler, "rota yanlışlığı" iddialarını çürütüyor.

DÜŞÜRÜLEN KAL UÇAĞI VE YENİ GERÇEKLER

1 Eylül 1983 tarihinde Sovyetler Birliği hava sahası üzerinde casusluk amacıyla düşürülen Güney Kore Havayolları'a ait jet yolcu uçağıyla ilgili yeni araştırmalar, o sıralar histerik bir antikomünist yaygara eşliğinde ABD yönetimince ileri sürülen iddiaları bir bir çürütüyor. Ingiltere'de yayınlanan ve Ingiliz Işçi Partisi'nin sol kanadına yakılığı ile bilinen (yani hiç de "Sovyet taraftarı" olmayan) New Statesman dergisinin 26 Nisan 1985 tarihli sayısında yer alan ve aşağıda kısa bir özetini sunduğumuz yazı, bu konuda tarafsız araştırmacı ve gözlemcilerin görüşlerini yansıtan bir örnek olması bakımından özellikle önemlidir.

Yeni deliller, 1983'te düşürülen Güney Kore Havayolları'na ait Jumbo yolcu uçağı için şimdiye dek öne sürülen teorileri çürütüyor.

Sovyetler Birliği askeri hava sahasını ihlal eden uçağın sırf rota yanlışlığı yüzünden bu bölgeye girdiği yolundaki iddialar doğru olamaz. Çünkü uçuş ekibinin yanlış rotada uçtuklarını bilmiş olması gerekirdi.

1 Eylül 1983'de KE 007 Güney Kore Jumbo Jet yolcu uçağı Japon denizi üzerinde düşürülmüştü. Başkan Reagan, bu olayı "Kore uçağı katliamı" olarak adlandırılmak için çok çaba sarfetti. Uçağın düşürülmesi olayında doğrudan Sovyet yöneticileri suçlu tutulmuş ve Reagan, "Kuşku götürmez hakikat şudur ki, Sovyetler, sivil bir yolcu uçağına ateş açtıklarını biliyorlardı" diye demeçler vermişti.

Ne var ki, 1983'ten bu yana olayın yönü değişti. KAL (Güney Kore Havayolları) ve ABD hükümetine karşı milyonlarca dolar tutarında tazminat davaları açılmaya başlandı. ABD'de, trajedinin yaratılmasında Amerikan Istihbarat Teşkilatının rolünü reddeden yada bunu kabul eden kitaplar yayınlanmaya başlandı.

New Statesman tarafından askeri kaynaklardan ve Japonya, Isveç, Ingiltere'de yapılan analizler sonucu elde edilen yeni bulgular, **"rota yanlışlığı"** iddialarının doğru olmadığını ortaya koyuyor.

Standford Üniversitesi profesörlerinden Alexander Dallin, öne sürülen, yeni teknik açıklamalara dayanarak son kitabında şu sonuca varıyor: (Bütün olup bitenlerin Amerika tarafından düzenlendiği doğrultusundaki iddialar) eskisinden daha güçlü olarak belirginleşiyor.

KE 007 uçuş numaralı jet yolcu uçağı, 31 Ağustos 1983'de 5 saatlik uçuşuna Alaska'daki Anchorage hava alanından mahalli saatle sabah saat 3'de kalkarak başladı. Uluslararası hava hattını takiben ilk kez Sovyetler Birliği'ne ait Kamçatka yarımadası üzerinden geçti. GMT saat ayarıyla 1 Eylül'de, saat 18.15'i biraz geçe ikinci kez Sovyet hava sahasına girdi.

Ortaya çıkan radar kayıtlarına göre, jetin takip etmesi gereken, **"Red 20"** hava yolundan ayrıldığı ve devamlı kuzeye doğru yol aldığı anlaşılıyor. KAL'in, Sakalin adası üzerine geldiği anda normal rotasından yaklaşık 400 mil daha kuzeyde olduğu tespit ediliyor. Yapılan analizlere dayanılarak, pilotların doğru yol üzerinde seyretmediklerini bildiklerini söylemek mümkün. Uçak, Kamçatka yarımadasından ayrıldıktan sonra, Okhotsk denizi üzerinden Sakhalin adasına gelmeden evvel, ilk önce sağa doğru bir dönüş, sonra sola doğru ikinci bir dönüş yapıyor. Yapılan bu değişikliklerden pilotların haberdar olmaması mümkün değil. Ve sola yapılan dönüş uçağı doğrudan Sakhalin adası üzerine götürüyor. Uçak, Japon hava sahasına giden yolu takip edeceğine, kuzeye Sakhalin adasının üzerine gidiyor.

Uçağın Sakhalin adasına yaklaşırken önce sağa sonra sola doğru dönüş yaptığını tespit eden Japon savunma kuvvetlerine ait Wakkanai radar istasyonunun radar kayıtlarıdır.

Uçak rotasını değiştirdikten sonra, Japon hava trafiği kontrol merkeziyle direk bağlantı kurmuş ve görüşmüştür. Ancak, rota değişikliğine dair hiçbir bilgi vermemiştir. Oysa uluslararası hava güvenliği kurallarının öngördüğü ve sürekli istediği gibi, bu değişikliği hemen bildirmesi gerekirdi.

Hatta, uçak vurulduğu ana kadar Tokyo ile temas halindeydi. Uçuş ekibi, herhangi bir güçlükten, arızadan bahsetmediği gibi, yetkileri dışında yaptıkları rota değişikliğini de rapor etmedi. Eğer rapor edildiği gibi uçak gerçekten **"Point Nippi"** üzerinden geçtiyse, uluslararası **"Red 20"** yolu tamamen düz bir hat üzerinde seyrettiğinden, yanlış rotada olduklarını anlamamaları mümkün değildi.

Kazadan hemen sonra öne sürülen teoriler, uçağın yapılan bir takım teknik yanlışlıklardan ötürü yolunu kaybettiği üzerine kuruluyordu. Oysa, 747 yolculu uçakta, 2 pilot, iki hatta üç ayrı rota sistemi, iki adet hava ve ısı cihazı, 5 adet radyo, 7 adet radar alıcısı vs. bulunuyordu. Böylesine mükemmel cihazlarla donatılmış bir uçağın tecrübeli uçuş ekibinin rota yanlışlıklarını haber veren sinyalleri alamaması mümkün değildir. Pilotların 5 saatlik uçuş boyunca, önlerinde bulunan ekranda yanlış rotada olduklarını belirten göstergenin farkına varmamaları da mümkün değildir. Nitekim, Uluslararası Havayolları Birliği'nin Hava Rotası Komisyonu, **"rota hatası"** na dayandırılan teorileri içeren raporları incelenmiş ve tümünü yetersiz bularak reddetmiştir.

Yunanistan Seçimleri

SOL GÜÇLER KİTLE DESTEĞİNİ KORUDU

2 Haziran'da Yunanistan'da yapılan seçimlere PASOK 4 yıl öncesine oranla yüzde 2,3 oranında oy kaybına uğramasına rağmen yüzde 45,8 oranında oy alarak 161 milletvekili çıkardı, meclisteki çoğunluğunu korudu. Sağcı Yeni Demokrasi Partisi ise, bir önceki seçimlere oranla oy yüzdesini yüzde 5 dolayında arttırdı, yüzde 40,8 oranında oy aldı ve 126 milletvekili çıkardı. Yunanistan Komünist Partisi (KKE) bir önceki seçimlere göre yüzde 1 oranında oy yitirdi, yüzde 9,9 oranında oy aldı ve 12 milletvekili çıkardı.

Seçim sonuçları şunu gösteriyor: Yunanistan solu, belli bir oy kaybına uğramış olmasına rağmen, bugün de toplam yüzde 56'ya yaklaşan bir oranla halkın çoğunluğunun desteğine sahip.

Geçen dört yıl içinde Papandreo'nun kimi çıkışlarının gerek ABD'ni, gerekse bir bütün olarak NATO'yu rahatsız ettiği açık bir şeydir. Papandreo tehlikenin "kuzeyden". yani sosyalist ülkelerden gelmediğini birçok kez dile getirdi ve ABD'ni emperyalist olmakla açık biçimde suçlandı; yeni orta menzilli ABD füzelerinin Orta ve Batı Avrupa'ya yerleştirilmesine karşı çıktı; nükleer silahların yapımına karşı tutum takınan, dünyamızda çeşitli bölgelerin bu silahlardan arındırılması için çaba gösteren "Altılar Hareketi" içinde yeraldı. Dış politikadaki bu tutumu ve son olarak da "Batının adamı" olan Karamanlis'in yeniden cumhurbaşkanlığına seçilmeyişi PASOK yönetimine olan tepkileri arttırdı. Türkiye'deki faşist cunta ve onun güdümündeki basın da Yunanistan'da sağcı Yeni Demokrasi Partisi'nin iktidara gelmesini yürekten istiyenler arasında idi. Ne var ki Yunanistan halkı sola, PASOK'a ve Yunanistan Komünist Partisine desteğini bu seçimde de korudu.

Diğer yandan kitleler PASOK'tan daha radikal dönüşümler beklemektedir. 1981 seçimlerinde PASOK, ekonomik ve sosyal alanda, dış politikada köklü dönüşüm vaatleriyle kitlelerin desteğini sağlamıştı. Ancak, bu yönde gerekli adımlar atılamadı. NATO'dan çıkılması, ABD üslerinin sökülmesi, ekonomik ve sosyal alanda radikal adımlar atılması kitlelerin istemidir. Bu istemlere cevap verilemediği içindir ki 2 Haziran seçimlerinde PASOK oy kaybına uğramış ve sağcı parti güçlenmiştir.

PASOK'un geleceği de kitlelerin istemlerine cevap verip vermemeye bağlı olacaktır. PASOK sözkonusu tarihi fırsatı iyi değerlendirir ve kitlelerin istemleri yönünde radikal adımlar atabilirse iktidarını koruyabilir, aksi halde sağcı güçlerin yeniden iktidarı ele geçirmeleri ve ülkeyi her yönüyle ABD'nin dümen suyuna sokmaları kolaylaşacaktır.

Solun başarısı, aynı zamanda, söz konusu dönüşümler için PASOK'un Yunanistan Komünist Partisi ile dayanışma ve güçbirliği içinde hareket etmesine bağlıdır.

Kıbrıs'ta "seçimler"!..

Türkiye'deki faşist cunta ve onun kuzey Kıbrıs'taki uydu Denktaş yönetimi, Birleşmiş Milletler kararlarını çiğneyerek, bir olup-bitti yaratmak için yeni yeni adımlar atılıyor. Süngülerin gölgesi altında yapılan "Anayasa Referandumu"ndan sonra, Haziranın 9'unda başkanlık seçimleri yapıldı ve Rauf Denktaş yüzde 70 oy alarak "cumhurbaşkanlığına" seçildi. Haziran sonunda da genel seçim hazırlıkları yapılıyor..

Faşist cuntanın ve uydu Denktaş yönetiminin bütün bur girişimlerinin NATO ve ABD'nin açık ya da gizli onayıyla yürütüldüğüne kuşku yoktur. Amaç aynı zamanda Kıbrıs'ı NATO ve ABD için güvenilir bir üs haline getirmektir.

Bu girişimlerin barışçı bir çözüme yolu tıkadığı, adada ve bölgede gerilimi arttırdığı açık birşeydir. Başta Türk işgal birlikleri olmak üzere, tüm yabancı askeri birlikler adadan çekilmeden, Kıbrıs'ın toprak bütünlüğüne ve Kıbrıs Cumhuriyeti'ni egemenliğine saygı gösterilmeden adada barış sağlanamaz. Bağımsız ve demokratik bir Kıbrıs cumhuriyetinde her iki toplumun yanyana, barış içinde yaşama koşulları vardır.

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Sol Birlik ve önemi

Bugün gerek uluslararası planda, gerekse Türkiye'de büyük tehlikelerle karşı karşıya bulunduğumuz tarihsel bir süreç yaşanıyor. Uluslararası planda emperyalizm, en başta da ABD emperyalizmi, dünyayı nükleer bir felakete sürükleyecek son derece tehlikeli ve saldırgan bir politika izliyor. Türkiye ise faşist diktatörlüğün çizmeleri altında tarihin en karanlık günlerini yaşıyor.

Türkiye ve T. Kürdistan'ından altı partinin yukardaki ortak değerlendirmesinden ve tesbitinden hareketle, diktatörlük karşıtı tüm güçlerin en geniş birliğinin yaratılması amacıyla, ortaya çıkardıkları "demokratik güç birliği programı" ve bugün 1985 in Mayıs ayında SOL BIRLIK dergisininde çıkartılması hem kalıcı zeminlere oturtulması hem de eylemsel plana yansıtılması açısından önemli bir adım olmuştur.

Orta doğuda bulunan SOL BIRLIK taraftarları olarak, bugün oluşturulan SOL BIRLIK'in gerek FKBDC, gerekse de daha farklı biçimlerde gelişen güç ve eylem birliklerinden daha farklı olarak, daha esnek, daha inandırıcı ve güven verici bir ilkeye ve örgütlenmeye sahip olduğunu kabul ediyor, bunun SOL BIRLIK dergisiyle daha çok somutlaştığına inanıyoruz.

Şunu tüm sol birlik taraftarlarının bugünden bilmesi ve kendilerini ona göre hazırlamalarını öneriyoruz. SOL BIRLIK dergisinin de örülmesiyle birlikte platform dışında kalan bazı hareketler, bu platformun parçalanması için tüm güçlerini sarf edeceklerdir. Bunu yapmalarındaki amaç elbette ki açıktır çünkü 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün iş başına gelmesinden bugüne kadar gelinen süreçte, şunlar somut bir biçimde çıkmaktadır. Başta işçi sınıfının birliği yaratılmadan, komünistlerin birliği yaratılmadan demokrasi yanlısı diktatörlük karşıtı tüm güçlerin en geniş cephesel birliği yaratılmadan, ne faşist dikatörlüğün yıkılması ne de demokrasiye geçilmesinin sözkonusu olamayacağı, özellikle de örgütlerin tabanında ve kitleler içinde çalışan, kitlelerle her gün yüzyüze gelen militanlar tarafından bilince çıkartılmış durumdadır.

Ancak halen ağır milliyetçiliğin ve oportunizmin etkileri altında bulunan kendi çıkarlarını sınıf ve toplum çıkarlarından, üstün gören bazı örgüt yöneticileri veya örgütler tabandaki bu istemleri törpülemek amacıyla SOL BIRLIK dergisine veya oluşturulan platforma bazı atıflarda bulunmaları söz konusu olacaktır. Ve bugünden bizim bulunduğumuz alanlarda sözlü veya yazılı bir biçimde kendisini göstermektedir.

Ancak bizler sol birlik taraftarları olarak bunların tutumları karşısında daha esnek, daha mütavazi bir dille karşılarına çıkmamız gerekiyor. Bizlere böyle davranmamızı program taslağı önermektedir. Çünkü program taslağı dahi bu gevezeliği yapan örgütlerin, parti veya örgüt programlarından daha ileri, daha açık anlaşılır bir yapıya sahiptir.

Bizler yaşasın SOL BIRLIK diyor ve onun en geniş kitlelere ulaştırılması için orta doğudaki taraftarlar olarak üzerimize düşeni devrimci bir sorumlulukla yerine, getirmeye çalışacağımızı bildiriyoruz.

İhsan AYIK

Sol Birlik'ten haberin var mı?

Diyarbakır'da asker ve polislerin iki günde bir kahve ve evlerde yaptıkları arama ve baskınlar son günlerde şiddetini artırdı. Özellikle gecekondu semti olan Bağlar'da evlere baskınlar düzenleniyor ve ev halkına küfür ve hakaretler ediliyor. Çocukların isimleri soruluyor. Kürtçe isme rastlandığında çocuğun babası emniyete götürülüyor, Kürtçe, bir iki gün nezarette kaldıktan sonra bırakılıyor.

Emekli bir öğretmenin evine yapılan baskında, çocuğunun adı soruluyor. Çocuk adını söyleyince, öğretmen önce çoluk çocuğunun önünde dövülüyor, sonra emniyete götürülüyor. 3 gün 3 gece emniyette işkence gördükten sonra serbest bırakılıyor. Serbest bırakılırken, polis, **"size böyle davranmaz, sak eskisi gibi azarsınız, onun için her mahalleden bir kaç kişiyi arasıra buraya getireceğiz. Sen sıranı ucuz atlattın"**diyor. Emekli öğretmenle sohbet ediyoruz. Bize başından geçenleri anlattıktan sonra anlıyoruz faşsit zorbaların son günlerde baskıyı artırmalarının nedenini. Öğretmene soruyorlar: **"Sol Birlik'ten haberin var mı? Vatan hainleri birleşmişler, sizlere gelebilirler. Arasıra sizleri yoklarsak bunların kimler olduğunu anlarız".**

Evet faşist polis şefi ağzındaki baklayı kaçırıyor. Sol Birliğin Diyarbakır'da ve Kürdistan'da duyulmasından korktuğunu açık açık söylüyor. Korkmakta da haklıdır. Birlik bildirisini bilimsel sosyalistler elden ele dolaştırıyorlar. Okullarda bildiriler okundu. Ilerici, yurtsever, demokratlara bildiri ulaştırıldı.

Diyarbakır'da bu konuda duyarlı olanlar işin bilincindeler ve bildiriyi elden ele dolaştırmaya devam edecekler. Polis şefi her mahalleden bir kaç kişi değil, her mahalleden herkesi alana dek sosyalistler boş durmayacaklar. Halka kurtuluşu anlatacaklar ki her gün yaşadıkları olaylar bunu kanıtlıyor. Kurtuluşun sosyalizmde olduğu gün gibi ortada ve sosyalizmin de birlikten geçtiği açık. Kürdistan'da Sol Birlik'in gerektiği gibi duyulması birliğe katılmış olanların çabasıyla olacaktır. Bizler gücümüz yettiğince çevremize anlatıyoruz.

Diyarbakır'dan bir Sol Birlik okuru

YAZIŞMA ADRESI

Gazetemizin yazışma adresi şöyledir:
Sol Birlik
Postlagerkarte Nr. 056934 B.
41 Duisburg BRD

DİSK VE BARIŞ DERNEĞİ'NE

Baştarafı 4. Sayfa'da

bette mücadelemizde önceden de yalnız değildik, ama şimdi biz demokratik değerlerin savunulması uğraşımızda birlikte dimdik duran 43 milyonuz.

ASK Yürütme Kurulu'nun kongreye sunduğu çalışma raporunda, şu taleplere yer verildi:

DISK'e ve yöneticilerine karşı sürmekte olan dava durdurulsun, sendikanın mal varlığı geri verilsin

Demokrasi ve sendikal haklar yeniden oluşturulsun

Politik tutuklulara af

Tutukluların insan haklarına saygı gösterilsin ve insana yakışır yaşam koşulları sağlansın

Basın özgürlüğü ve düşünceyi açıklama özgürlüğü yeniden tanınsın

Bu koşullar yerine getirilmediği sürece ASK Türkiye'de demokrasi, insan ve sendika hakları için mücadelesini sürdürecek.

Öte yandan, Uluslararası Af Örgütü'nün Federal Almanya grubunun kongresinde, Barış Derneği yöneticileri hakkında açılan davanın durdurulması istendi. Kongrede onaylanan basın açıklamasında tutuklu bulunan Barış Derneği yönetici ve üyelerinin derhal serbest bırakılması talebi de yer aldı.

CUNTANIN HEDEFİ

Baştarafı 3. sayfada

deki sendikasız işçilere prim ödenmesi kararı, "sendikasızlaştırma operasyonu"nun bir parçasıdır.

Ancak, bütün bunlara rağmen Cunta'nın işçi sınıfını sindirme çabaları sonuçsuz kalacaktır. İşçi sınıfımız, sendikal mücadele geleneklerine sahip çıkan ve işçilerin birliği temelinde yürüteceği mücadelesi ile sendikal haklarını mutlaka kazanacaktır. Pekçok fabrikada çeşitli biçimler altında ortaya çıkan direnişler, işçi sınıfımızın mücadele azim ve kararlılığının göstergeleridir..

İşçi sınıfını yoksulluğun pençesine atan, yıllar süren kahırlı mücadeleler sonucu işçilerin elde ettiği ekonomik-demokratik kazanımları gaspeden, burjuvazi hesabına işçi sınıfına cihat açan işçi düşmanı faşist cunta alaşağı edilmedikçe, kurumlaştırdığı rejim ortadan kaldırılmadıkça, işçi sınıfının ekmek ve özgürlük mücadelesi sonuçsuz kalacaktır. Cunta'yı alaşağı edecek güçse, işçi sınıfının önderliğindeki yığınların örgütlü mücadelesidir. İşçi sınıfımız, kendisine insanlık dışı, çağ dışı yaşama ve çalışma koşullarını reva gören Cunta'ya hakettiği cevabı er ya da geç vermesini bilecektir.

Özal'ın keyfi suçlamaları

Baştarafı 1. sayfada

Özal'a göre, DISK ve Barış Derneği yöneticileri "komünizm propagandası yaptıkları için yargılanmaktadırlar, bunlar sosyal demokrat pozunda komünistlerdir, DISK' in faaliyetlerini komünistler finanse etmiştir". Özal'ın çömezi Devlet Bakanı Mesut Yılmaz daha da ileri gitti ve "bu kişiler doğrudan doğruya terörle ilişkileri yüzünden yargılanmaktadır. Bu da, zaten iddianamedeki şeyi kapsayan bir şey" dedi. Oysa, bu davaları emirle açan savcılar bile uyduruk iddianamelerinde böylesine iddialara yer verememişlerdi.

DISK ve Barış Derneği davaları, benzeri diğer davalar gibi hiçbir hukuk anlayışıyla bağdaşmayan, somut belge ve kanıtlara dayanmayan keyfi suçlamalar üstüne kurulmuş siyasi amaçlı davalardır. Bu davaları yürüten mahkemeler, verecekleri kararları sıkıyönetim komutanlıklarından veya doğrudan cuntadan aldıkları talimatlara göre oluşturmaktadırlar. Karar vermek için kanıta ihtiyaçları yoktur. Tek "suç" ları sendikal mücadele yürütmek veya barışı savunmak olan kişileri sözümona yargılayıp, işçi düşmanı ve barış düşmanı cuntanın uygun göreceği cezalara çarptırmaktır bu mahkemelerin görevi. Önce bu gerçeği saptamak gerekir ki, Turgut Özal ve Mesut Yılmaz'ın yaptıklarında "yeni" bir şey olmadığı görülebilsin. Evet, bu demeçlerle kendi anayasalarını bir kez daha çiğnemişlerdir, ama bu yolu açan Özal ve hükümeti değildir. Bu, kurumlaştırılan rejimin kendi mantığıdır ve tipiktir; faşizmin ayırdedici özellikleriden biridir.

Sözgelimi, DISK'in mali kaynaklarının işçi aidatlarından oluştuğu maliye müfettişleri ve savcılığın çalışmaları ile sabitken ve bu durum dava dosyasında açıklığa kavuşmuşken, Özal aksini ileri sürebiliyor. Mesut Yılmaz, DISK ve Barış Derneği yöneticilerini, akıl almaz bir küstahlıkla teröristlikle suçlayabiliyor. Evren de aynı şeyi aklına estikçe yapıyor. Son olarak, SODEP mitinginde bazı masum taleplerin yükseltilmesine dahi tahammül edemeyerek "bu bize ders oldu" demiş, slogan atanların polisçe yakalandığını hatırlatan gazeteciye de "ama şimdi gider beraat ederler, bunlar hiç olmamalı" cevabını vermiştir. Işte tipik olan budur. Rejimin hukuk mantığı budur. Insanların mevcut hukuki çerçeveye göre bile suçsuz, masum olmaları yeterli değildir. Evren'in veya Özal'ın -bir bütün olarak rejimin- insanları suçlu ilan etmesi, onların suçlu sayılmaları için yeterlidir. DISK ve Barış Derneği yöneticilerini Evren ve Özal peşinen suçlu saydıklarına ve bunu kendi anayasalarının açık hükümlerine rağmen ilan edebildiklerine göre, bağımsız olmayan mahkemelerin verecekleri kararlar önceden belirlenmiş demektir.

Faşist diktatörlük için esas olan keyfiliktir. 12 Eylül'den bu yana, kendini hem kolluk kuvveti, hem sorgu yargıcı, hem iddia makamı, hem hakim, hem infaz savcısı gibi gören, dahası yaşama ve yürütmeyi de tekelden yöneten cunta, hiçbir hukuki kayıtla sınırlandırılmamış keyfiliği içinde, halklarımıza kan kusturmaktadır. Türkiye'de hukukun yeniden işlerlik kazanabilmesi de, bu yüzden hukuki bir sorun değil, siyasi bir sorundur.

Saraçhane Mitinginde yığınlar demokrasi istedi

Baştarafı 1. sayfada

Faşist rejim, tüm kurum ve olanaklarıyla mitingin yığınsal olmasını engellemeye kalktı. Hazırlık aşamasında baskılarını yoğunlaştırdı; afişleri zorbalıkla yırttı, sloganların seçimine müdahale etti. Dörbir yana "eyleme katılırsanız başınıza iş açılır" söylentisini yaydı. Saraçhane meydanı etrafına, semt ve mahallelerin kimi kavşak noktalarına asker ve polisi, gözdağı verecek şekillerde yerleştirdi. Miting alanına, rejimin yüzlerce ajanı, provakötürü ve muhbiri doluştu.

Bu önlemler ve korku salma yeltenişleri, eyleme katılanların kararlılığını kıramadı, mitingin yığınsal olmasını engelleyemedi. Bu durum, yığınların rejim karşısında açık ve kesin bir tutum içine girmeye başladıklarını göstermektedir. Geniş halk yığınlarıyla rejim arasındaki çelişkinin ne denli keskinleştiğini belirgin olarak ortaya koymaktadır.

Saraçhane mitingi, diğer yandan da yığınsal eylemlerin daha yükselmesi ve etkin kılınması için gerçek olanakların var olduğunu gözler önüne koyarken, aynı zamanda pek çok tehlikenin de üzerini açmış, bunları su üstüne çıkarmıştır. Bu nedenle, miting bundan sonraki gelişmeler bakımından şu noktaların değerlendirilmesini ve dikkat merkezinde tutulmasını gerektirmektedir:

Birincisi, yığın eylemlerini bakış açıları farklı iki eğilimin eylem hazırlığı sırasında ve sonrasında belirgin biçimde ortaya çıkmış olmasıdır. SODEP Küçük Kurultayı'nda da izlendiği gibi, eğilimlerden biri, ekonomik demokratik ve politik sorunları çözmede yığınların gücüne dayanılmasını istemekte, bu temelde emekçilerin harekete geçirilmesini, potansiyellerinin gerçeğe dönüştürülmesini savunmaktadır. Ötekisi ise, "kontrollü ve sınırlı" yığınsal eylemlere yaslanarak rejimden tavizler koparmayı, onu bir uzlaşmaya zorlamayı esas almaktadır. DYP'nin SODEP mitingini desteklemesi olumlu bir adım olmakla beraber, bunun daha çok ikinci eğilimi güçlendirmeye yönelik bir işlev göreceği unutulmamalıdır. Bu nedenle, halkın ham hayallerin peşine yeniden takılıp gitmemesi için, ona savaşım vermeden hiçbir şeye sahip olamayacağını anlatmak, bu gerçeğin üzerini açmak daha da önem kazanmıştır.

Üzerinde titizlikle durulması gerekli ikinci nokta da şudur: Faşizm yalıtlandıkça, açık zor kullanımına daha sık daha gaddarca ve daha fütursuzca saldıracaktır. Saraçhane mitingi sonrasında Evren'in "bu miting kulağımıza küpe oldu" demesi, olabileceklerin şimdiden verilmiş işaretidir. Nitekim 46 kişinin miting alanından polisçe götürülmesi bunun ilk örneğidir.

Eylem kararı alanlar, hem eylemin örgütleyicilerini, diri unsurlarını; hem de eyleme katılan ve katılmaya istekli yığınların korunmasını üstlenmek, bu yönde kararlılık ve direnç göstermek zorundadır. Eyleme katılanları koruma becerisi ve dürüstlüğünü göstermeden, sorumlusu olduğu eylem alanında iktidarın keyfine at koşturma isteklerine gem vurmadan adım atılamayacağı bilinmelidir.

SODEP yönetiminin, cuntanın eyleme katılanları sindirme için yürüttüğü saldırıları püskürtme ve geriletme yönünde yeterli bir direnç gösterdiği, kararlı bir tutum içine girdiği söylenemez. SODEP yönetiminin bu tehditler karşısında gerilememesi ve faşist dikatörlük koşullarında gerçekleştirilen bu yığınsal çıkışa sahip çıkması gerekiyor. Diktatörlüğün bu kaba saldırılarını geri püskürtmenin tek yolu daha geniş yığınların aktif desteğine dayanmak ve daha güçlü yığınsal çıkışları örgütlemektir. Erdal Inönü'nün miting te dile getirdiği "demokrasinin ancak halkın ona sahip çıkması ile yaşatılacağı görüşü" yaşamda da somutlanmak zorundadır. Halkın örgütlü, aktif mücadelesine dayanmaksızın demokrasi gerçekleştirilemez. Öte yandan demokrasi güçleri, Evren'in miting üzerine yaptığı" sıkyönetim olmasaydı kimbilir başka neler bağıracaklardı" yollu tehditleri ve "genel af" "YÖK kaldırılsın", "demokratik üniversite" ve "tencerenin dibi boş, patronların keyfi hoş" gibi istemleri kışkırtıcı olarak nitelemesi karşısında seslerini yükseltmelidir. Bu istemlerin halklarımızın içinde bulunduğu koşullarda yaşamsal haklı taleplerini dile getirmesi bir yana, Evren'in yürürlükteki yasalar çerçevesinde örgütlenen bir mitingde istemlerde bulunulmasını keyfi ve yasadışı göstermesi bu rejimin niteliğini açıklayan çarpıcı bir örnektir. Diktatörlük sadece temel hak ve özgürlükleri kısıtlamakla kalmıyor. Bugünkü yasalar çerçevesinde istemde bulunmayı bile suç sayıyor.

Sonuçta SODEP mitingi 12 Eylül 1980'den buyana diktatörlük koşullarında gerçekleştirilen rejime karşı en yığınsal çıkış oldu. Diktatörlük karşıtı geniş güçlerin ortak bir platformda birleşebileceklerini ve halklarımızın demokrasi savaşımındaki kararlılığını gösterdi. Demokrasi güçleri şimdi daha güvenli, daha kararlı ve daha örgütlü bir biçimde, kendi içinde birliğini daha da güçlendirerek demokrasi mücadelesini yükseltmeli, daha güçlü yığın çıkışlarına yönelmelidir. Sol Birlik bunun için vargücüyle çalışacaktır.

DEMOKRASİ MÜCADELESİ VE SOL BİRLİK

Baştarafı 2. sayfada

söz etmeleri faşizmi zayıflatan bir gelişmedir. Sol güçler bu nesnel olguyu dikkate alamamazlık edemez. Ancak kimileri demokrasi mücadelesi ile işçi sınıfının nihai amaçlar uğrundaki mücadelesi arasında gerçekte var olmayan bir çelişkiden hareketle, demokrasi mücadelesinin işçi sınıfının daha ileri hedefler için mücadeleden alıkoyduğu gibi yanlış bir eğilimi savunuyorlar. Bu nedenle demokrasi mücadelesinin önemini kavramayan, bunun işçi ve emekçi yığınları daha geniş ölçüde aktif politik mücadeleye çekmede oynadığı rolü küçümseyen yaklaşımlar ortaya çıkıyor. Ama demokrasi mücadelesi ve demokrasi hiçbir zaman burjuvaziye bırakılmayacak bir sorundur. Bu mücadelenin rotasından şaşmamasının güvencesi sol'dur.

Faşist diktatörlük de bunun bilincindedir. Onun için solu tecrit etmek amacıyla her yola başvuruyor. Sol Birlik'e saldırıyor. Gazetelere onun dağıldığına ilişkin yalan haberler bastırıyor. Bu durum Sol Birlik'i kuran partilerin attıkları adımın doğruluğunu kanıtlamaktadır. Sol Birlik'in önünde daha da güçlenme, genişleme perspektifi vardır. Düşman işte bundan korkuyor.

Bütün sol güçler demokrasi için ne kadar aktifleşirse, emekçi yığınları bu savaşıma o kadar çok sahip çıkacaklardır, demokrasi isteyen öteki güçler demokrasi için o kadar kararlı bir tutum alabileceklerdir ve sonuçta o kadar daha geniş halk kesimi bu mücadeleye katılacaktır.

SIKIYÖNETİM YERİNE POLİS YÖNETİMİ

Baştarafı 1. sayfada

duydular. Türkiye'de bulunan AET temsilcisi, açık açık, "Bu yasa AET ilkeleri ile bağdaşmıyor; Türkiye AET'e katılmak istiyorsa insan hak ve özgürlüklerine saygılı olmalıdır" dedi.

Oysa Evren Özal ekibi bildileri yolda yürümeye devam ediyorlar. Onlar ülkeye demokrasi getirmeyi, temel hak ve özgürlükleri kitlelere tanımayı göze alamazlar. Bu onların sonu olur.

Besbelli bütün bunlar bizim açımızdan şaşırtıcı değildir. Türkiye demokrasi güçleri, cuntanın yaptıklarının bir demokrasiye dönüş olmadığını çok önceleri vurguladılar. Faşizme peçe takanlar ise kimseyi ikna edemiyecekler.

ÖZAL HÜKÜMETİNİN İMF'DEN BAŞKA ALTERNATİFİ YOKTUR

Baştarafı 1. sayfada

IMF Özal hükümetini artık eskisi gibi parasal limitler üzerinde sorguya çekmedi. "Gerçekçi" bir durum değerlendirmesi yaptı ve parasal limitlerde bir genişlemenin kaçınılmaz olduğunu, Özal hükümetinin buna yakın zamanda politik nedenlerden de gereksinim duyacağını saptadı. Bunun yerine bütçeyi gündeme getirdi. Öteden beri IMF gündemlerinde yer alan ama bir türlü sonuçlandırılamamış olan KIT'ler sorunuyla da bağlı olarak, bu konudaki gelişmeleri hızlandırma işlevini de yüklenerek, kamu kesiminin harcamaları söz konusu edildi bu kez. Amaç kamu kesiminin "olağanüstü" harcamalarından söz ederek, ekonomideki başaşağı gidişe bir "sorumlu" bulmaktır. Ekonomik politikanın başarısına engel olan "hain düşman" böylece keşfedilmiş olur ve üstelik de bu, IMF'nin ve Özal hükümetinin tam da şu sıralarda giriştikleri KIT'leri tasviye hazırlıklarına denk düşer. Bu arada kamu harcamalarını asıl şişiren unsurun silahlanma harcamaları olduğu gerçeği de gözlerden kaçırılmış olunur. Peki öyleyse uzlaşmazlık bunun neresinde? Uzlaşmazlık görüldüğü gibi, söz konusu "yeni" politikanın (yani biraz daha esnek bir para politikası ama kamu harcamalarına daha katı sınırlamalar) zamanlamasındadır. Üç ay önce, üç ay sonra, ama Türkiye halkları için değişen, ya da değişecek olan ne? "Yeni" ekonomik politika, eski ekonomik politikadır. IMF eski IMF' dir. Özal şu bildiğimiz vurguncu, talancı, eski MESS başkanı Özal'dır.

Özal hükümetinin, diktatörlüğün IMF' den başka alternatifi yoktur. Ama halklarımızın, demokrasi güçlerinin, diktatörlüğe karşı olan, uygulanan ekonomik politikanın ağır yükünü şu ya da bu ölçüde omuzlayanların da başka alternatifleri yok mu? Onların alternatifi, biran önce bu ağır yükü sahibine, sorumlusuna iade etmektir. Yükün sorumlusu kimse, yük onun sırtına bindirilmelidir. Bunun yolu diktatörlüğe karşı olan güçlerin halktan yana bir ekonomik politika için, Türkiye'yi uçurumun kenarından kurtaracak ve aydınlık yarınların yolunu açacak bir ekonomik politika için kolları sıvamalarıyla açılır. Böyle bir ekonomik politika Sol Birlik'in önerdiği Demokratik Güçbirliği Platformunda, belirtildiği gibi "emperyalist çevrelerin ve bir avuç yerli tekelin çıkarına yürütülen, işçi ve emekçi halk yığınlarını sefalete, orta katmanları yıkıma ve sanayii çöküntüye götüren ekonomik politikaya son vermek; işsizliğe karşı önlemler alacak, halkın ekonomik, sosyal, kültürel yaşam düzeyini yükseltmeyi, ulusal gelirin emekçiler yararına daha adaletli dağılımını amaçlıyacak bir ekonomik ve sosyal politika" olmalıdır. Ve unutmayalım, en iyi alternatif kağıt üzerinde değil, onu uygulayabilecek bir iktidarın elinde anlam kazanır.

"Tunceli Yasası" yine yürürlükte

Baştarafı 1. sayfada

Bu uygulamalarla köyler, kasabalar ortadan kaldırılıyor. Yöre sakinleri ülkenin Batı'sına gönderiliyorlar. Ilk etapta sınır yöresi ile ilerici-devrimci hareketin gelişkin olduğu Tunceli ili gündemde. Bu doğrultuda Nusaybin'de çok sayıda ev boşaltıldı.

Ve Kürt halkı için acılarla dolu yeni bir sürgün dönemi başladı..

Yörede polis kayıtlarına "tehlikeli" olarak geçmiş insanlar; halen cunta tarafından aranan ilerici, yurtsever, devrimci kişilerin yakınları, akrabaları; cunta için "tehlikeli" sayılanlar hakkında kabarık listeler oluşturulmuş. Listelerde isimleri olanlara tebligat yapılmakta; kendisinden belirtilen süre içerisinde "yeni ikametgâh"ında olması istenmekte.

Cunta emir veriyor. Insanlar gidecek! Ama nasıl? Hangi parayla? Gittikleri yerlerde barınacakları yer, çalışacakları iş, karınlarını doyuracak ekmek.. Bu sorulara "sürgünzadeler" cevap bulmak zorunda. Ayrıca bunlarla da kalmayıp. üstüne üstlük hergün karakola uğrayıp orada bulunduğuna dair imza vermek zorunda bu insanlar.

Sürgün.. Kürt halkının onyıllardan beri belleğinde canlı bir olay. Canlı olduğu kadar acılarla dolu.. Türkiye burjuvazisinin 30'lu yılların ikinci yarısında başlattığı ve Kürt halkını açıkça yoketmeyi amaçlayan bu uygulamalar tutmadı. Bugün de tutmayacak.. Kürt halkının ulusal zulme, sömürüye karşı mücadelesi ergeç zafere ulaşacaktır. Bu zaferi yakınlaştırmak, Kürt-Türk tüm ilerici, yurtsever devrimci güçlerin birliğiyle mümkündür.

Eli kanlı faşist çetenin zorbalıklarına ancak böyle bir birlik dur diyebilir.

Dünya Gençlik Yılı

KATILIM, GELİŞME, BARIŞ

F. Almanya'da düzenlenen dayanışma gecesinde gençler saygı duruşunda

1985 yılının Birleşmiş Milletler tarafından Dünya Gençlik Yılı olarak ilan edilmesi ile birlikte dünya gençliğinin ve tek tek ülkelerde gençliğin durumu, sorunları ve istemleri daha yoğun olarak değerlendirilmeye, tartışılmaya başlandı. Bu, sadece gençlik açısından değil, ülkelerin tümü için büyük önem taşıyan olumlu bir gelişmedir.

Bu bağlamda Dünya Gençlik Yılı'nın "Katılım, Gelişme ve Barış" ilkelerinin sosyalist ve kapitalist sistemler içerisinde ve tek tek ülkeler pratiğinde ele alınış biçimi, bunların ne denli yaşama geçirildiği önemli bir gösterge olmaktadır.

İyimserliğin ve fedakarlığın, çalışkanlığın ve üretkenliğin taşıyıcısıdır gençlik. Gerçekleri tüm çıplaklığı ile tanıma, haksızlıkları kabullenmeme, daha güzel bir dünya için yılmaz bir mücadele yürütme gibi en güzel tutkuları kişiliğinin ayrılmaz bir parçası haline getirmeye çalışması, bu tutkusunu çevresine yayması onun evrensel özelliğidir.

Bunun gerçekleşmesinde ise, kendi yaşamlarını doğrudan ilgilendiren alanlardan (okulda, işyerinde) başlayarak, ülkenin bugünü ve geleceğini belirleyen yönetim kademlerine kadar etkin işlev yüklenmeleri, yani demokratik KATILIM hakkını kullanabilmeleri belirleyici bir rol oynar.

Kaldı ki, gençlerin toplumlarda bugünden etkin bir güç olarak işlev görmeleri, kendilerini geliştirmeleri, geleceğin yönetici sorumluluğunu üstlenebilmelerinin de kaçınılmaz koşuludur KATILIM. Çalışma ve eğitim haklarının yanı sıra katılım hakkını kullanabilmesi GELİŞME'nin diğer zorunlu şartıdır.

Gençliğin ve doğaldır ki toplumların sağlıklı, özgür gelişmesi BARIŞ'tan ayrı düşünülemez. Dünya'da barışın, halklar arası dostluk ve kardeşliğin sağlanmasında gençliğe arzuladığı işlevi ve olanakları vermek, bu doğrultuda katkıda bulunmasının önünü açmak daha mutlu bir gelecek, daha güzel bir yaşamın da güvencesidir.

Bu olgu, Hitler faşizmine ve Japon emperyalizmine karşı kazanılan zaferin 40. yıldönümü olan 1985'de daha da güncellik kazanmıştır. ABD'nin önderliğinde emperyalist blok'un körüklediği silahlanma yarışı ve uluslararası ilişkilerde gerginlik ve terör politikası günümüzde en üst boyutlara ulaşmış, insanlığı bir nükleer dünya savaşı ile yok olmak tehlikesi ile karşı karşıya bırakmıştır. Bu koşullarda gençliğin barış için en etkin şekillerde işlev görebilmesinin olanaklarını yaratmak, daha da ivedi bir görev haline gelmiştir.

Bu değerlendirmeler ışığında Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda gençliğin durumu nasıldır? Dünya Gençlik Yılı'nda gençlik hangi sorunlarla karşı karşıyadır? Faşist diktatörlüğün gençliğe yaklaşımı nedir?

12 Eylül darbesi ile birlikte öncelikle yurtsever, devrimci, demokrat gençler, en dinamik unsurlar zindanlara dolduruldu. Barış ve demokrasi güçlerinin saflarında bağımsızlık isteyen, gerçek bir demokrasi arzulayan, baskı ve sömürüden arınmış bir yaşam için mücadele eden fedakar ve aktif gençlerimiz; Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı için uğraş veren genç insanlarımız işkencelerden geçirildi, birçoğu yaşamlarını yitirdiler. Emperyalizme, faşizme, ırkçılığa, şovenizme ve tekellerin egemenliğine karşı olan gençler Cunta ve onun hükümeti tarafından sürekli baskı altında tutulmaya devam ediliyor.

5 yıllık iktidarı ile ülkeyi ABD emperyalizminin askeri, ekonomik ve politik çiftliğine dönüştüren Cunta'nın ekonomik ve politik uygulamaları gençler açısından ağır ve ciddi sonuçlar yaratmıştır. Sendikal hakların yok edildiği bu dönemde çalışan gençler ekonomik ve demokratik en temel mücadele silahlarından yoksun olarak tekellerin azgın sömürüsü ile karşı karşıyadırlar. Gerçek işçi ücretlerinin, 1977 yılı gerçek satın alma gücünün de yarısının altına düşmesi bunun somut göstergesidir. Büyük tekeller grevsiz ve rekor kârlarla geçen "huzurlu" yılların tadını çıkarmanın mutluluğu içindeler.

Okuyabilen, bir eğitim yeri bulabilen gençler de aynı şekilde en temel hakları olan söz söyleme ve örgütlenme haklarından yoksun bir şekilde hükümetin, okul idaresinin ve YÖK'ün "insafına" terkedilmiş durumdadır. KATILIM ancak yönetim tarafından düzenlenen törenlere katılma veya yatılı okullarda yemektenönce hep birlikte dua etmeye katılma biçimine dönüşmüştür. Dernekler veya öğrenci temsilciliği aracılığıyla yönetime katılma istemleri engellenmekte, örneğin ek sınav hakkı için üniversitelerde dekanlıklara dilekçe verme hakkını kullanan gençler göz altına alınarak yıldırılmakta veya okuldan atılma tehlikesi ile karşı karşıya kalmaktadırlar. Bırakalım özerkliği, bilimsel özgürlüğün bile ayaklar altına alındığı eğitim kurumlarında gençler faşizmin ideolojik, politik tam boy saldırısı altındadırlar.

Bir iş veya eğitim yeri bulan bu "şanslı" gençliğin dışında 3 milyona yakın gencin (15-24 yaşları arasında) işsiz, okulsuz "boşta gezer" olduğu da göz önüne alınırsa gençlerin ne denli ağır ekonomik ve psikolojik sorunlar, bunalımlar altında kıvrandığını daha açık biçimde görüyoruz. Böylesi koşullara mahkum edilen gençliğin GELIŞME'si, toplumda hakettiği yeri aktif olarak alabilmesi açıkça engelleniyor. Faşist diktatörlük bu sorunları giderek derinleştirip gençleri çaresizliğe sürüklerken, diğer yandan kendi ırkçı, gerici ve saldırgan görüşlerini benimsemeye zorluyor. Bu zorlama en cüretkar ve aşağılık biçimlerde açığa çıkıyor. Milli Eğitim Bakanlığı Birleşmiş Milletler'in Gençlik Yılı programını üç ilkeyi "Iştirak, Gelişme ve HUZUR" olarak tercüme edip yayınlayabiliyor. BARIŞ sözcüğü bile yasak altına alınıyor, gençliğe çok görülüyor.

Türkiye'de oynanan bu oyunu bozmak, faşizmin gençliğe saldırılarına karşı Dünya Gençlik yılında tüm gençlerin, barış ve demokrasi güçlerinin görevidir. Gençliğin demokratik örgütlenme haklarını her alanda savunmak, "politik tutuklulara özgürlük, genel af" istemini yükseltmek, uluslararası dayanışma ve dostluk yolunda girişimlerine güç vermek her yurtseverin, devrimcinin ödevidir.

Nitekim, 12. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'nin de 1985 yılında düzenleniyor olması, Dünya Gençlik Yılı'na özel bir anlam kazandırmaktadır. Moskova'da "Antiemperyalist Dayanışma, Barış ve Dostluk" sloganı altında, 27 Temmuz-3 Ağustos tarihleri arasında toplanacak olan 12. Festival için Türkiye ve Türkiye Kürdistanı gençlik/öğrenci örgütlerinin bir Hazırlık Komitesi oluşturmaları ve geniş bir delegasyonla festivale katılmaları bu anlamda büyük öneme sahiptir. DHKD, GEB, Genç Öncü, IGD, ve SGB tarafından oluşturulan Hazırlık Komitesi çalışmaları gençlik/öğrenci örgütlerinin güç ve eylem birliği deneyine büyük katkılarda bulunacak, faşizme karşı gençliğin giderek ortak bir cephe oluşturmasına zemin hazırlayabilecektir. Diğer yandan Türkiye ve Türkiye Kürdistanı gençliğinin bu anlamlı ve görkemli eylemde dünya gençliği ile dayanışma ve birliğini somutlaması açısından bu girişimin değeri büyümektedir.

Yaşasın gençliğin antiemperyalist dayanışma, Barış ve Dostluk Mücadelesi!

Gençlik festivallerinin kısa tarihçesi

Anti-emperyalist dayanışma, Barış ve Dostluk ana temaları altında Moskova'da 12. kez toplanacak olan gençlik festivallerinin kısa tarihçesi şöyle

"Genç insanlar Uluslararası İşbirliği ve Ülkelerin Yeniden İnşasına Katkıda Bulunun" sloganı altında 1947 yazında Çekoslovakya'nın başşehri Prag'da toplanan ilk dünya gençlik festivaline 72 ülkeden 17.000 delege katıldı.

● 72 ülkeden 12.000 delegenin yer aldığı ikinci gençlik festivali **"Gençlik Birleş! Barış, Demokrasi, Halkların Birliği ve Daha İyi Bir Gelecek İçin İleri"** ana sloganı altında 1949 yılında Macaristan'ın başşehri Budapeşte'de toplandı.

● Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin başşehri Berlin'de **"Gençlik Yeni Bir Savaş Tehlikesine Karşı Kalıcı Bir Barış İçin Birleş"** sloganıyla 1951'de toplanan 3. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'ne 104 ülkeden 26 bin delege katıldı. Festival'in onur konukları arasında büyük ozan Nazım Hikmet'de yer almaktaydı.

● Dördüncü Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali 1953 yılında uluslararası alanda çok gergin koşulların yaşandığı ortamda, Bükreş'te yapıldı. **"Ölüme ve Yıkıma Hayır Diyoruz"** ana sloganıyla toplanan festivale 111 ülkeden 30 bin gençlik temsilcisi katıldı.

● Alman faşizmine ve Japon militarizmine karşı zaferin kazanılmasının 10. yıldönümünde, 1955 yılında **"Barış ve Dostluk"** sloganıyla Varşova'da toplanan 5. Gençlik Festivali 114 ülkeden 31 bin gençlik temsilcisinin katılmıyla gerçekleştirildi.

● 1957 yılında Moskova'da **"Barış ve Dostluk İçin"** sloganıyla gerçekleştirilen 6. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'ne kapitalist ülkelerin her türlü engelleme propagandasına rağmen 137 ülkeden 1000'in üzerinde gençlik örgütünü temsilen 34 bin delege katıldı.

● Yedinci Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali 1959 yılında Viyana'da 122 ülkenin gençlik ve öğrenci örgütlerini temsilen 18.363 delegenin katılımıyla gerçekleştirildi.

● Ulusal bağımsızlıklarını yeni kazanmış ülkelerle dayanışmanın yükseltildiği 8. Festival 1962 yılında 137 ülkeden 1500 gençlik ve öğrenci örgütünü temsilen 18 bin genç insanın katılımıyla yapıldı.

● 1968 yılında Sofya'da **"Dayanışma, Barış ve Dostluk İçin"** ana sloganıyla gerçekleştirilen 9. Festivalin karakteristik özelliği; 2. Dünya Savaşı'nın yıkımını yaşamış ülkelerden gelen temsilcilerin gösterileri ve Vietnam halkının özgürlüğü için gösterilen büyük dayanışma idi.

● **"Anti-emperyalist Dayanışma, Barış ve Dostluk İçin"** sloganı altında 1973 yılında Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin başşehri Berlin'de bir kere daha toplanan 25 bin genç 140 ülkenin gençlik ve öğrenci örgütünü temsil ediyordu.

● 145 ülkeden, 2000'den fazla gençlik ve öğrenci örgütünü temsilen 18.500 genç temsilci, festival tarihi boyunca ilk defa Latin Amerika'da, Küba'nın başşehri Havana'da biraraya geldiler. 1978 yılında 11. kez düzenlenen Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'nde en önemli etkinliklerden birisi **"Dünya Gençliği Emperyalizmi Suçluyor"** adlı uluslararası tribün oldu.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Gençliği ile Dayanışma Gecesi

27 Temmuz-3 Ağustos tarihleri arasında Moskova'da yapılacak 12. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'ne katılmak üzere Türkiye ve T. Kürdistanı gençliğini temsilen çalışmalarını yürüten Hazırlık Komitesi 22 Haziran'da, F. Almanya'da "Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Gençliği ile Dayanışma Gecesi" düzenledi. 600 kişinin üzerinde izleyicinin katıldığı gece coşkulu geçti.

Devrimci Halk Kültür Dernekleri, Genç Emekçiler Birliği, Genç Öncü, İlerici Gençler Derneği ve Sosyalist Gençler Birliği tarafından oluşturulan 12. Dünya Öğrenci ve Gençlik Festivali Hazırlık Komitesi adına yapılan ortak konuşmada; yapılan gecenin, faşizme karşı mücadelede her türlü zorluğa karşı çalışmalarını devam ettiren Türk ve Kürt gençleriyle dayanışmanın yanısıra Nikaragua gençliğiyle de dayanışmayı içerdiği belirtilerek, gecenin tüm gelirinin Nikaragua Sandinist gençliğine bağışlandığı açıklandı.

Uluslararası çeşitli örgütlerden, partilerden, demokratik kitle örgütlerinden gelen mesajların okunduğu gecenin kültür bölümünde ozanların söylediği halk türküleri ve folklor ekiplerinin gösterileri izleyicilerin haklı takdirini kazandı. Kültür programından sonra gece omuz omuza çekilen halay eşliğinde "Kahrolsun faşizm", "Yaşasın Sol Birlik" sloganlarıyla son buldu.

Moskova'da yapılacak festivale Türk ve Kürt gençliğini temsilen 60 kişiden oluşan bir delegasyon katılıyor.

● "Dünya barış hareketinin sürekli savunucusu ve sonsuz özverili neferiyiz"

Toplantıda yapılan konuşmanın bir özeti:

"Kasım 1945 Londra Konfetansına katılan, orada dünya gençliği adına 'Yeryüzünde faşizmin her türlü kalıntısını temizlemek için, dünya halkları arasında derin ve gerçek bir uluslararası dostluk için, kavga verme' **kararını alan 20 yaşındaki gençler bugün yaşıyorlarsa 60 yaşını geçtiler. Demek ki festival geleneğimizin ve mücadele ilkelerimizin 40 yıllık bir geçmişi var, ama yeryüzünde hâlâ kalıcı barışı sağlayabilmiş değiliz. 40 yıl önceki gençlik yemini bugün de geçerlidir. Gençlik, savaşın yakıp yıktığı bir dünyayı yeniden onarmak ve barışı egemen kılmak için yemin ederken en çok da sosyalizmin büyüyen ve bir dünya sistemi haline gelen o günkü gücüne güveniyordu. Avrupa'yı faşizmin kılıcından Uzak Asya'yı Japon militarizminden ve bütün insanlığı gericiliğin baskısından kurtaran şanlı Kızıl Ordu ve Sovyet halkları aynı zamanda kalıcı barışın olanağını da yaratmışlardır. O günden bu yana barışın temel dayanağı SSCB ve sosyalist sistemdir. Biz gençlik kitlelerinin barış umudu bu kaynaktan beslenmektedir. Lenininci Komsomol, ilk muzaffer devrimin genç savaşcı ordusu, sosyalizmin inşasının bu gönüllü ve sınırsız emek gücü, bizi 27 Temmuz'da Moskova'ya çağırıyor. Her renkten genç insanlar dünyanın güncel sorunlarını görüşmek ve kararlar almak; kendi aralarında ulusal sorunlarının bilgi alışverişini ve dayanışmasını gerçekleştirmek ama esas itibarıyla milyonlarca sosyalist emek kahramanının ellerinde yükselen barış anıtına mütevazi bir taş daha koyabilmek için orada olacaklar. Geleceğin bu insan gücü, yönetme ve karar verme gücü, Moskova'dan yükseltecegi barış sesiyle emperyalizme, bugünün savaş kundakçısı güçlerine, dünya gericiliğine ve bütün insanlık düşmanlarına kesin bir uyarıda bulunacaktır. Halklarımızın faşizme karşı yürüttükleri demokrasi mücadelesi içindeki yerimizi doldurabilir, antifaşist saflardaki görevlerimizi yerine getirdiğimiz oranda dünya barışına katkımız da artacaktır".**